

Phần 11

Chương 51

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Vạn Côn cho mình một ngày nhàn rỗi hiếm hoi, nằm lì trong nhà của Hà Lệ Chân.

Đầu tiên cậu ngủ nướng, Hà Lệ Chân dậy như thường lệ, làm xong bữa sáng, ăn xong bữa sáng, Vạn Côn vẫn còn nằm trong giường, Hà Lệ Chân hỏi cậu: "Hôm nay anh không đi làm à?"

"Không đi..." Một ngày không phải đi làm, ngay đến nói chuyện Vạn Côn cũng lè phè, nằm chễm chệ trên giường, cảm thấy có thể trải qua một ngày bên cái chăn.

Hà Lệ Chân biết cậu làm lụng vất vả, khó khăn lắm mới nghỉ được một hôm, cô cũng để kệ cậu, cho cậu tha hồ ngủ. Vạn Côn nằm biếng nhác trong giường một hồi, thiu thiu ngủ mấy lần, đến giữa trưa mới từ từ thức giấc.

Hà Lệ Chân mở cửa phòng ngủ ra, nắng từ bên ngoài chiếu vào, cô đến bên giường, vỗ vỗ chăn, "Giữa trưa rồi anh."

Vạn Côn giơ tay che nắng, Hà Lệ Chân đến cuộn chăn lại, "Dậy đi, ăn cơm."

Vạn Côn ngồi dậy trên giường, nhìn cô, nói: "Ngày mai phải đi làm rồi hả."

"Ừ."

Vạn Côn hỏi: "Đang nghĩ gì thế?"

Hà Lệ Chân quay qua, "Hả?"

Vạn Côn nhìn vào mắt cô, nói: "Anh hỏi em đang nghĩ gì."

Lúc bấy giờ Hà Lệ Chân mới nhận ra mình đang ngẩn người, "Không có chi." Cô gấp chăn xong, đặt chỗ đầu giường, Vạn Côn thuận thế tựa lưng lên, Hà Lệ Chân không khỏi mắng cậu một câu, "Anh cứ như cậu nhón ấy."

Vạn Côn cười nham nhở, mang một vẻ tự mãn toả ra từ trong xương cốt, "Phải rồi, bố chính là cậu nhón." Cậu nói rồi chột nhác tay kéo Hà Lệ Chân tới bên, hôn một cái lên miệng cô.

"Cho cậu thơm cái nào."

"Anh đừng quậy." Hà Lệ Chân vội đứng lên, "Không ra nữa thì khỏi ăn cơm đi."

Cuối cùng Vạn Côn bò dậy, vào buồng vệ sinh rửa mặt, phát hiện một chiếc bàn chải đánh răng mới trên bồn rửa mặt, màu xanh nước biển, cậu vô cùng tự giác bóc cái bàn chải đánh răng ra, dùng luôn cái cốc của Hà Lệ Chân.

Ăn cơm xong, đã là hai giờ, trong một ngày ngắn ngủi, Hà Lệ Chân đã giặt giũ nấu nướng, quét tước dọn dẹp nguyên căn nhà. Vạn Côn ngồi trên ghế sofa coi cô, sắp lé mắt.

"Sao nhanh như thế được nhỉ..." Vạn Côn ngắm Hà Lệ Chân đang làm việc.

"Cái gì nhanh?" Hà Lệ Chân hỏi.

"Thời gian." Vạn Côn lười biếng cả ngày, giọng nói hơi khàn, "Cảm giác rất nhanh..."

Hà Lệ Chân hỏi: "Anh chả làm gì mà còn cảm thấy thời gian trôi nhanh?"

Vạn Côn đứng lên, mắt của Hà Lệ Chân vẫn di chuyển theo cặp mắt đen láy của cậu.

Đúng là thời gian trôi qua mau, trời trở lạnh rồi, đêm đã gần kề. Hà Lệ Chân bị Vạn Côn nhìn đến phát ngượng, quay đầu tính đi mở đèn trong phòng lên, vừa xoay người, Vạn Côn liền giữ lấy cô, Hà Lệ Chân biết cậu lại định bám dính vào cô thêm một hồi nữa, nên đứng yên bất động.

Vạn Côn ôm cô bằng một tay, ôm rất lâu, cảm giác lên đỉnh đầu của cô. Hà Lệ Chân hơi buồn cười, hỏi: "Anh đang làm gì thế hả?"

Vạn Côn đáp bằng giọng trầm khàn: "Làm nũng."

Hà Lệ Chân hỏi: "Làm nũng thế này à?"

Vạn Côn ừ một tiếng.

Hà Lệ Chân nói: "Anh làm gì ra hồn một chút được không."

Vạn Côn hỏi: "Sao anh thành không ra hồn rồi."

"Được." Hà Lệ Chân không phí lời với cậu nữa, "Anh cảm thấy như thế này tốt thì em cho anh gác một lúc là được."

Vạn Côn nói một cách đặc ý: "Ngoan quá..."

"Anh đừng có làm tới." Hà Lệ Chân ngẩng đầu, Vạn Côn nhắc cảm lên, hai người cứ vậy nhìn vào mắt nhau, Hà Lệ Chân nói: "Suốt ngày thấy được cái là làm tới."

"Nào có." Vạn Côn nói nghiêm túc: "Anh rất dễ thoả mãn."

Hà Lệ Chân: "Nhìn không ra."

"Thật mà." Vạn Côn nhìn vào mắt Hà Lệ Chân. Cô có một đôi mắt vô cùng dịu dàng, đôi mắt hai mí, ướt long lanh. Cô nhát gan, hiếm khi nhìn ai chằm chằm, lúc nhìn người khác ánh mắt thỉnh thoảng còn lảng tránh. Trời biết cậu nhìn bao là yêu ánh mắt nhẹ lay của cô, tựa như một chiếc lông vũ, thoảng qua con gió, sẽ không biết bay về phương nào.

Hà Lệ Chân cũng thích đôi mắt của Vạn Côn, từ trước cô đã cảm thấy, đôi mắt của cậu như hai ngọn lửa màu đen, không chính trực cho lắm, cũng không âm áp cho lắm, nhưng vẫn tràn đầy sức mạnh.

Vạn Côn vốn định đùa đôi câu, chọc Hà Lệ Chân chơi, nhưng họ nhìn nhau hai giây sau, Vạn Côn chợt đổi ý, cậu nói lời tự đáy lòng mình.

"Nó tốt hơn cả những gì anh nghĩ..."

Hà Lệ Chân nghe không hiểu, "Cái gì tốt hơn cả những gì anh nghĩ?"

"Nó..." Vạn Côn vẫn không nói rõ là cái gì, câu chữ mập mờ, nhưng mắt cậu luôn nhìn Hà Lệ Chân, ánh mắt thẳng thắn thật thà, tựa như muốn nhìn thấu hết thấy những trải nghiệm và cuộc sống của họ.

"Thật đấy." Vạn Côn lầm bầm: "Hơn cả những gì trước đây anh đã từng nghĩ, tốt hơn quá nhiều quá nhiều."

Hà Lệ Chân chợt hiểu cậu đang nói gì, cô xoay người trong vòng tay của cậu, vuốt ve mái tóc cứng cứng của cậu, hỏi: "Sao anh lại có thể đại vạ cơ chứ, thế này mà đã thoả mãn rồi?"

Vạn Côn dán mặt vào má cô, đáp: "Phải nhìn xem nó là cái gì, có những điều anh muốn làm, thu được bao nhiêu anh cũng sẽ không thoả mãn, nhưng đối với em..." Giọng của Vạn Côn vừa thấp vừa trầm, "Những gì có hiện giờ, đã đủ rồi."

Hà Lệ Chân không nói, cô vươn cánh tay, ôm lấy người đàn ông trước mặt vào lòng.

Anh cảm thấy tốt, thế là được.

Kỳ nghỉ kết thúc, Hà Lệ Chân về trường làm việc, đáy lòng cô hơi lo âu, nhưng may sao từ ngày đầu, không có gì khác lạ. Lưu Đình vẫn soạn giáo án như thường, Hồ Phi vẫn pha trà, Bành Thiên vẫn lướt mạng.

Hà Lệ Chân luôn muốn tìm cơ hội để nói chuyện với Hồ Phi một phen.

Cô muốn bỏ cái lớp dạy thêm của Lý Thường Gia, nhưng nghĩ cả ngày vẫn không sao nghĩ ra được một lý do chính đáng.

Ngày lại ngày trôi qua, buổi khai giảng của lớp học thêm càng lúc càng đến gần, Hà Lệ Chân càng lúc càng sốt ruột.

Cuối cùng, một buổi chiều nọ, Hà Lệ Chân gọi Hồ Phi ra để nói chuyện này.

"Cái gì? Không tham gia nữa?" Hồ Phi bị quyết định bất ngờ của Hà Lệ Chân làm giật mình, "Sao vậy? Sao lại không tham gia nữa?"

Hà Lệ Chân đáp: "Tôi rất ái ngại thưa thầy, trong... trong nhà tôi có một số việc bận rộn, không thể không đi, thầy có cách nào giúp tôi chuyển lời đến thầy Lý không."

"Chỉ còn có hai ngày nữa thôi đó." Hồ Phi tính ngày, "Ngay cuối tuần này, cô nói không tham gia là không tham gia, sát ngày kêu thầy Lý tìm đầu ra người đây?"

"Không phải còn có giáo viên ngữ văn khác sao ạ."

"Giáo viên khác thì được sắp xếp vào lớp của giáo viên đó chứ." Hồ Phi nói, "Cô Hà à, cô có cách nào đừng như vậy được không hả, nhận lời rồi trở tay thì cũng phải cho người ta một cơ sở tâm lý chứ, tự dưng đừng đừng không đi nữa, làm cho tôi khó lòng giải thích được với thầy Lý lắm."

Hà Lệ Chân cúi đầu, nói: "Tôi thật sự không đi được nữa..."

Hồ Phi không nói gì, Hà Lệ Chân đợi một lúc, ngẩng đầu, thấy Hồ Phi đang còn gọi điện thoại.

"Ồ, ồ đúng, là tôi, à thì là thế này, Hà Lệ Chân đó mà, cô giáo Hà đó, hiện giờ cô ấy có chút chuyện muốn nói với anh."

Bỗng dưng Hà Lệ Chân bắt đầu run, cô không nghe được giọng nói trong điện thoại, chỉ là theo cảm giác phản xạ của cô, người trong máy là Lý Thường Gia.

"Dạ chào anh." Hồ Phi nói mấy câu rồi đưa di động cho Hà Lệ Chân, kêu cô: "Cô có lý do gì thì tự cô nói với Lý Thường Gia đi."

Hà Lệ Chân không muốn nhận điện thoại, nhưng Hồ Phi cứ đưa, tỏ ý cô mà không cầm lấy thì tôi không buông tha, Hà Lệ Chân do dự vài giây, vẫn đón lấy chiếc di động.

"A lô..."

"Cô Hà hả, tôi là Lý Thường Gia đây, cô có gì muốn nói với tôi vậy."

"Tôi..." Hà Lệ Chân liếc Hồ Phi một cái, sau đó dòi ánh mắt, nói: "Tôi muốn nói với thầy một tiếng, chỗ lớp dạy thêm của thầy, có thể là tôi không đi được rồi."

"Đi không được? Tại sao?"

"..." Hà Lệ Chân đáp: "Trong nhà có chuyện."

"Chuyện gì?"

Hà Lệ Chân đáp: "Thì có chút chuyện, không tiện cho lắm, nên tôi không đi nữa." Hà Lệ Chân ngừng một chút, lại nói: "Xin lỗi thầy..."

Lý Thường Gia im lặng hồi lâu trong điện thoại, sau đó nói: "Cô đột nhiên muốn đi như vậy, sát ngày quá tôi không thu xếp được người, vậy đi, thứ Bảy này cô tới một chuyến trước đã, đợi qua một tiết học này, mai mới nói tiếp."

"Nhưng mà "

"Cứ vậy đi." Lý Thường Gia nói, "Kêu Hồ Phi nhận điện thoại đi."

Hà Lệ Chân vẫn muốn thoái thác, nhưng Lý Thường Gia tỏ thái độ rõ ràng là không muốn tiếp, khiến cô có lời cũng không thốt ra được.

Đưa di động lại cho Hồ Phi, hai người nói gì với nhau bên đó, Hà Chân đã không còn quan tâm nữa. Để cho phải phép, cô đứng yên chờ Hồ Phi gọi điện xong xuôi.

"Vậy cứ như thế đã." Hồ Phi cất di động lại vào trong túi, "Mai mới cô nói chuyện rõ ràng với anh ta một phen." Hồ Phi hơi khom người, khẽ bỏ nhỏ với cô, "Lúc đó nếu cô thật sự không hài lòng với lương bổng, có thể nhắc tới nó với anh ta, ôi, mọi việc đều có thể thương lượng mà." Suy nghĩ của Hà Lệ Chân đang rất hỗn loạn, chỉ gật đầu đại.

Tối thứ Sáu, Vạn Côn qua ăn cơm, Hà Lệ Chân nói với cậu hôm sau cô phải đi tới lớp dạy thêm.

"Vậy thì anh không qua đây được nữa?"

"Có thể không kịp giờ."

"Cũng được." Vạn Côn nói, "Vừa khéo bên kia anh có chút việc."

Hà Lệ Chân vốn đang lo nghĩ chuyện của mình, nghe Vạn Côn nói thế, hỏi thêm câu, "Có việc gì thế?"

Vạn Côn trải qua một tuần lễ tập luyện, ăn cơm bằng một tay đã rất thành thạo, cậu vừa gắp cơm vừa đáp: "Cũng không có gì, chỉ là đụng trúng vài người tới giành mỗi làm ăn."

Hà Lệ Chân nghe cậu nói "giành," liền cảm thấy không yên tâm theo phản xạ.

"Vậy phải làm sao? Là người ở đâu ra, các anh có biết mặt không, bọn họ liệu có cạnh tranh một cách công bằng không?"

Vạn Côn nghe xong phải buông đũa, "Sao tự dưng nhiều câu hỏi thế này..."

Hà Lệ Chân nói: "Cánh tay của anh còn chưa thuận, có chuyện gì thì thương lượng đàng hoàng với lãnh đạo của các anh, đừng để xảy ra vấn đề nhé."

Vạn Côn trấn an cô: "Yên tâm đi, không có vấn đề đâu. Có vài người từ bên ngoài, không biết chỗ đó bọn anh đã ôm hết mỗi, ngày hôm qua ghé qua

một lần, đã đi rồi." Nói rồi cậu nhớ đến câu "cạnh tranh một cách công bằng," cảm thấy vô cùng thú vị, không khỏi phì cười.

"Sao thế?"

"Không có gì."

"Vậy chỗ công trường của anh..."

Vạn Côn nghiêm túc: "Cũng không có gì."

Hà Lệ Chân gật đầu, đầu cô toàn lo nghĩ mai gặp Lý Gia Thường phải nói sao với anh ta, cũng không nghĩ chuyện của Vạn Côn nữa. Vạn Côn không nghe cô rủ rỉ rừ rừ như trước đây, hơi lầy lăm lạp, nhìn cô, hỏi: "Em đi làm ra sao rồi?"

Hà Lệ Chân: "Cái gì ra sao cơ?"

"Hai người đàn ông kia đã từng tìm em chưa."

Hà Lệ Chân hiểu ý cậu, đáp: "Chưa, chỗ em không có chuyện gì cả, anh cứ lo đi làm là được."

Thật ra, sự việc Vạn Côn gặp phải ở chỗ cậu hơi khá phiền phức.

Đám người đó đã tới 3 ngày liền, ngày đầu tiên thì đi vòng vòng, ngày thứ hai liền dựng gian hàng lên, Trần Lộ không quen với trò của chúng, liền tới "truyện đạt" một chút, khó khăn lắm chúng mới đi, kết quả hôm nay lại tới, bám dính như đĩa. Vạn Côn vừa ăn cơm vừa nghĩ, Hà Lệ Chân có công chuyện cuối tuần này, vậy thì hai hôm nay vừa vặn giải quyết vấn đề.

Chương 52

Sáng thứ Bảy.

Hà Lệ Chân thức dậy rất sớm, ăn bữa sáng đơn giản, bỏ sách vào trong túi xách, rồi xuất phát.

Rất nhiều sự việc đều là qua một thời gian mới hiểu rõ, cô ngồi trên xe buýt nghĩ bưng.

Buổi tối thứ Sáu lúc xác nhận lại địa điểm của lớp dạy thêm, cô mới nhớ ra, chỗ lớp dạy thêm này chỉ cách công trường của Vạn Côn vài trạm xe.

Hôm nay trời âm u, đã bảy giờ rồi mặt trời vẫn chưa xuất hiện, ẩn mình sau những tầng mây dày đặc, nguyên bầu trời xám xịt. Gió rất lớn, cũng rất

lạnh. Lúc Hà Lệ Chân xuống xe bị gió thổi phải nhắm mắt lại, có vẻ như đã đến cái mùa phải choàng khăn quàng cổ.

Có tất cả 3 lớp đồng thời khai giảng, bắt đầu học lúc 8:30 sáng, một lớp là ngữ văn, hai lớp là Anh văn.

Hà Lệ Chân có mặt ở trước trường sớm nửa tiếng đồng hồ, túi xách của cô khá nặng, trong đó gồm sách dạy học, tập vở và một chiếc váy chưa từng đụng tới.

Hà Lệ Chân đứng đợi ở trước cửa trường dạy thêm một lúc, mãi đến chốc sau học sinh tới, cô mới hoàn hồn. Có vài bậc phụ huynh đưa con em đến, đứng trước cửa nhìn nhìn, hỏi Hà Lệ Chân: "Chào cô, đây là lớp dạy thêm đúng không, chúng tôi..."

"Thưa vâng." Hà Lệ Chân gật đầu, nghiêng người nhường đường cho họ vào.

Cửa mở ra, Hà Lệ Chân trông thấy bên trong được bố trí rất chỉnh tề, một người đang đứng trong hành lang nói chuyện với một vị phụ huynh, lưng qua về phía cửa.

Là Lý Thường Gia.

Hà Lệ Chân vừa nhìn thấy anh ta, ánh mắt liền dời đi.

Lý Thường Gia nghe cửa có động tĩnh, nhìn về phía đó, vài người phụ huynh nhận ra anh ta, vội vàng đưa con tới chào hỏi, "Thầy Lý ạ..."

Lý Thường Gia đón chào, "Tới rồi à?"

"Vâng."

Lý Thường Gia nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Tới sớm vậy, 8:30 chúng ta mới bắt đầu học mà."

Vị phụ huynh đáp một cách khách sáo: "Đây không phải là ngày đầu sao, chúng tôi ở hơi xa, sợ bị trễ."

"Được được." Lý Thường Gia cười vỗ vỗ vai học sinh, nói: "Chúng ta vào trong trước nhé, thời khoá biểu ghi sẵn trên bảng trước cửa lớp, phụ huynh có thể nghỉ ngơi một chút trong phòng lớn, chỗ đó có máy lọc nước, khát có thể uống nước."

Lý Thường Gia đưa mấy vị phụ huynh dắt con họ vào lớp, sau đó mới có vẻ như để ý thấy Hà Lệ Chân ở ngoài cửa.

"Ồ, cô Hà đấy à." Anh ta bước tới, môi Hà Lệ Chân mím chặt. Lý Thường Gia đến trước mặt cô, đánh giá cô từ trên xuống dưới, hơi lầy lăm lăm hỏi: "Sao cô không mặc chiếc váy kia?"

Hà Lệ Chân gằn như nghe không hiểu, "Thầy nói gì cơ?"

"À, không có gì" Lý Thường Gia ngoái đầu nhìn nhanh, giữa sảnh của lầu 1 có treo đồng hồ, "Sắp tới giờ rồi, cô vào trong lớp nhìn một chút, chuẩn bị một chút đi."

Hà Lệ Chân vẫn có một số lời muốn nói, nhưng thời gian thật sự không còn kịp nữa, đứng ở chỗ của cô có thể nhìn thấy, đã có rất nhiều người ngồi trong lớp, học sinh đã chuẩn bị xong.

"Được, tôi đi dạy trước, chốc nữa..." Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn Lý Thường Gia một cái, "Chốc nữa thầy có thời gian không, tôi có vài lời muốn nói với thầy."

Lý Thường Gia vui vẻ đồng ý, "Được chứ, trưa nay cùng đi ăn, tôi đã nói với các giáo viên khác rồi, cùng đi chung, có gì lúc đó chúng ta sẽ nói sau."

Hà Lệ Chân muốn nói vậy thôi cô không đi nữa, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Lý Thường Gia đã bị một phụ huynh khác gọi đi.

Đầu óc của Hà Lệ Chân hỗn loạn, xách túi xách vào trong lớp, bắt đầu dạy học.

Do đây là dạy thêm, giáo trình rất trực tiếp: làm đề, sửa đề, giảng đề, vừa đơn giản vừa trực tiếp. Trong lúc dạy học, bầu trời bên ngoài càng nặng nề u ám, dạy nửa tiếng đồng hồ, trong lớp quá tối, Hà Lệ Chân mở đèn lên. Trong lúc học sinh giải đề, Hà Lệ Chân nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen phía chân trời chậm rãi ùn tới, tựa như một con quái vật khổng lồ. Gió càng to, thổi vù vù ngoài cửa sổ. Bên chỗ cửa sổ có một nam sinh đang ngồi, tay đề lên vở đề thi, sợ bị gió thổi bay mất. Hà Lệ Chân trông thấy, bước tới đóng cửa sổ. Cô đóng cửa sổ xong, nhìn thấy bóng mình, nhạt nhoà, mơ hồ. Cô ngẩn ra rất lâu, phát hiện bản thân cô gần như không nhận ra mình nữa.

Gương mặt cô rất nghiêm túc, nghiêm túc đến gần như hơi lạnh nhạt. Điều này khiến cho cô nhớ người giáo viên của cô dưới tiểu học thuở bé, một cô giáo nghiêm túc, không hiểu nhân tình thế thái. Hà Lệ Chân ngẩn ra xong tâm trạng hơi hốt hoảng, cô hít sâu một hơi, tự nhủ phải thả lỏng, đừng nghĩ ngợi lung tung, đừng lo sợ.

Một buổi học 30 phút kết thúc rất nhanh. Lúc hết giờ học, Hà Lệ Chân nói vài câu khích lệ cho phải phép, sau đó thu dọn đồ đạc đi tìm Lý Thường Gia. Kết quả không gặp Lý Thường Gia mà lại đụng mặt Lưu Hoa Đào trước cửa. Lưu Hoa Đào có vẻ như đang cùng nghiên cứu gì đó với một giáo viên khác, thấy Hà Lệ Chân tới, khách sáo chào hỏi.

"Cô Hà, dạy xong rồi à?"

Hà Lệ Chân gật đầu, "Vâng."

"Chút nữa đi ăn, cô biết rồi phải không."

Hà Lệ Chân đáp: "Tôi không đi đâu, để tí nữa tôi nói với thầy Lý."

"Không đi?" Mắt Lưu Hoa Đào tròn trũng, dặn người giáo viên bên cạnh anh ta đợi một chút, quay qua lại nói với Hà Lệ Chân: "Ui da, sao lại không đi chứ? Trong nhà có việc?"

Hà Lệ Chân nhìn vào mắt anh ta, đáp: "Tôi không muốn đi."

Bên kia vẫn còn một giáo viên đứng đợi Lưu Hoa Đào nói chuyện xong với Hà Lệ Chân, anh ta không biết nội tình, nghe Hà Lệ Chân nói vậy, hơi thoáng sững sốt, lén liếc qua Lưu Hoa Đào một cái.

Lưu Hoa Đào xoay lưng về phía người giáo viên kia, nhìn Hà Lệ Chân, vẻ mặt rõ ràng thoáng cứng đờ, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại, hỏi han: "Cơ thể cô Hà không được khoẻ sao?"

Người giáo viên phía sau vẫn đang nhìn, Hà Lệ Chân im hai giây, vẫn không muốn làm người khác quá mất mặt, cô gật đầu, khẽ trả lời: "Vâng, hơi khó chịu một chút..."

"Thì ra là vậy." Lưu Hoa Đào nói, "Vậy cô đợi thêm một chút đi, Lý Thường Gia vừa ra ngoài, chốc nữa sẽ quay lại, cô cứ ngồi đây chờ một chút."

Nói xong, Lưu Hoa Đào dẫn người giáo viên kia vào trong văn phòng phía sau.

Hà Lệ Chân ngồi bên ngoài, giờ ra chơi ngắn ngủi kết thúc, hết thầy học sinh đều quay về lớp. Hà Lệ Chân ngồi một mình trên ghế, cô nhìn đồng hồ trên tường, 11 giờ.

Kim chỉ giây máy móc nhích một cách có quy luật, Hà Lệ Chân nghe tiếng tíc tắc của nó, suýt ngủ gục. Hai mươi phút sau, Lý Thường Gia quay về, Hà Lệ Chân thấy anh ta liền đứng dậy, "Thầy Lý..."

Lý Thường Gia vẫn mang trên người hơi lạnh từ bên ngoài, anh ta đóng cửa, nói một câu với Hà Lệ Chân: "Cô đi theo tôi, vào trong hẵng nói." Sau đó đi thẳng vào văn phòng phía trong cùng.

Hà Lệ Chân theo anh ta vào trong, Lý Thường Gia vào phòng liền mở đèn, đóng cửa lại.

Trong phòng im phăng phắc, im ắng đến độ có thể loáng thoáng nghe được tiếng giáo viên phòng bên cạnh đang giảng bài tiếng Anh.

Hà Lệ Chân lên tiếng trước: "Thầy Lý, chút nữa tôi có việc, bữa cơm chung kia không tham gia nữa, phiền anh."

Lý Thường Gia nói: "Mọi người đều đi, cô cũng đi đi, chúng ta cùng ăn một bữa cơm."

"Thôi khỏi thưa anh." Hà Lệ Chân nói, "Tôi thật sự có việc." Cô nói rồi đem túi xách ra trước mặt, "À, còn có thứ này " Cô lấy từ trong túi xách ra một chiếc bao, Lý Thường Gia vừa liếc mắt liền nhận ra đây là chiếc váy đã từng tặng cho cô cách đây không lâu, nhìn bộ dạng của cô, đừng nói mặc, e rằng ngay đến mở bao ra cũng chưa từng mở.

Lý Thường Gia mím môi, không nói gì.

Hà Lệ Chân đưa bao, Lý Thường Gia không nhận, cô cũng không bỏ xuống. Cuối cùng Lý Thường Gia xiù, đầu mày nhú chặt, thờ dài một tiếng.

"Tôi nói này cô Hà, cô đang chơi trò này làm gì vậy."

Hà Lệ Chân vẫn cầm chiếc váy, đáp: "Cái gì làm gì vậy." Cô nhìn xuống chiếc váy, lại nói với anh ta: "Thứ này không hợp với tôi lắm, hơn nữa tôi cũng không có lý do gì để nhận đồ từ thầy, thầy lấy về lại đi."

"Không hợp?" Lý Thường Gia suýt bật cười, "Ngay cả đến nó màu gì cô cũng không biết đúng không."

Hà Lệ Chân vốn chẳng quan tâm chiếc váy màu gì, cô đặt chiếc bao trên mặt bàn gần Lý Thường Gia nhất, "Trả lại cho thầy, sau này..." Cô cân nhắc lời, nói tiếp: "Sau này, đừng tặng tôi đồ nữa."

Hai người đều im lặng.

Hà Lệ Chân lại nói: "Sau này tôi cũng không tới dạy học nữa, thầy đi tìm một giáo viên ngữ văn khác đi, thời gian sát nút như thế này, tôi rất áy náy."

Lý Thường Gia vẫn không nói gì.

Hà Lệ Chân lại xin lỗi một lần nữa, cuối cùng cầm túi xách lên, định rời đi. Cô ra đến cửa, nghe Lý Thường Gia nói sau lưng cô: "Của giáo viên không nhận, của học sinh thì nhận đúng không."

Hà Lệ Chân dừng bước, lòng ngực tựa như bị một tảng đá đè lên.

Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân, "Cô có biết bản thân đang làm gì hay không?"

Hà Lệ Chân ngoái đầu, gọng kính bạc của Lý Thường Gia ánh màu đèn lạnh lẽo, Hà Lệ Chân nói: "Ý thầy là gì..."

Lý Thường gia chột cười một tiếng, "Ý tôi là gì? Cô Hà, cô như thế này, không tốt đâu."

Hà Lệ Chân không nói nên lời, giọng điệu của Lý Thường Gia yếu đi một chút, "Cô Hà, tôi biết cô là cô giáo một thân một mình tới nơi xa xôi như thế này, đôi khi chắc sẽ cảm thấy khó khăn, nhưng mà, có một số chuyện, cô cần phải nhìn cho rõ chứ."

Hà Lệ Chân nắm chặt lấy quai túi xách, "Chuyện gì, tôi không nhìn rõ chuyện gì."

Vẻ mặt của Lý Thường Gia giống như đang dạy học trò của mình, "Cô Hà, cô phải nhìn cho rõ, đây là tôi đang giúp cô."

Hà Lệ Chân ép buộc bản thân phải bình tĩnh một chút, rồi bình tĩnh thêm một chút nữa.

"Cảm ơn..." Cô xuống nước, "Nhưng tôi không cần thầy giúp tôi."

"Sao cô vẫn còn không chịu hiểu chứ!"

"Thầy kêu tôi hiểu cái gì?"

"Cô nói xem kêu cô hiểu cái gì?" Giọng điệu của Lý Thường Gia có thể dùng "bi thiết" để hình dung, "Cô Hà ơi là cô Hà, cô đừng có hồ đồ chứ."

Hà Lệ Chân nói: "Tôi không hồ đồ, tôi biết bản thân đang làm gì."

"Cô thì biết cái gì chứ, cô quá ngây thơ rồi!" Lý Thường Gia thoáng ngừng, có thể là do sợ cách âm với lớp học bên cạnh không tốt, hạ thấp giọng xuống: "Cô có biết nếu để người ta phát hiện ra, sẽ bị nói cho không ngóc đầu lên nổi không! Tên học sinh đó tôi đã nói từ sớm rồi, không phải thứ gì tốt lành, đến lúc đó nó sẽ thành cùi không sợ lờ, cứ trơ mặt ra là xong, cô thì biết phải làm sao! Cô Hà, tôi đang giúp cô đây."

Hà Lệ Chân do kích động, môi cũng phát run lên, "Cái gì gọi là cùi không sợ lờ? Cái gì gọi là cậu ấy không phải thứ gì tốt lành? Ai nói với anh cậu ấy không phải thứ tốt lành, anh dựa vào đâu"

"Hà Lệ Chân!" cuối cùng ánh mắt của Lý Thường Gia trở nên nghiêm khắc, "Cô mang thân phận giáo viên nhân dân, gian díu với một học sinh trung học, nếu hẳn không phải là một tên khốn, thì còn có lý do gì nữa?" Anh ta nhìn chăm chăm vào mắt của Hà Lệ Chân, cuối cùng thấy được chút thoái lui, Lý Thường Gia đứng bên cạnh cô khẽ nói: "Làm ra được chuyện như thế này, nếu không phải là cô bị dụ dỗ" Ánh mắt của anh ta vẫn luôn đuổi theo ánh mắt của Hà Lệ Chân. Lần đầu tiên anh ta mới hay, mở đèn giữa ban ngày, vẫn có thể chiếu khiến cho một người trông yếu đuối đến vậy, tựa như sắp tan biến.

Lý Thường Gia chậm rãi nói tiếp:

"Thì đó chính là cô đã lộ nguyên hình... đương nhiên, chúng ta đều biết, chắc chắn không phải là lý do này."

Hà Lệ Chân sinh ra trong một gia đình bình thường, cha là thành phần lao động, mẹ là một giáo viên cấp 1. Từ nhỏ cô đã rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, chưa từng làm người nhà phải bận tâm, cứ thế đến trường, đi học, đi làm, gia đình vẫn luôn rất yên tâm với cô. Nếu dùng một từ để hình dung cô, đấy chính là quy củ. Cô sống cẩn thận dè dặt, rất ít khi nào đem phiền phức đến

cho ai; bất kể dưới tình huống khó khăn cách mấy đi nữa, cô vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân, phải lưu một chút tình lại cho người khác. Do cô thận trọng như thế, người khác đối đãi cô, cho dù chưa tính là thân thiện hoà ái, cũng rất ít khi nói nặng. Thế nên, lúc cô nghe những lời nói này đến từ một con người vốn luôn trông rất hoà thiện, thậm chí có thể gọi là nho nhã ôn hoà như Lý Thường Gia, cả một đời này, lần đầu Hà Lệ Chân mới hiểu được thế nào là trời rung đất chuyển.

Đến lúc này, bao nhiêu chuẩn bị tâm lý trước đó đã không sao dùng đến được nữa. Hà Lệ Chân không cảm thấy phẫn nộ, cũng không cảm thấy hổ thẹn, đầu cô chỉ trống rỗng, đôi khi những hình ảnh lúc cô và Vạn Côn bên nhau sẽ chớp ngang qua, và tiếng nói không ngừng không nghỉ của Lý Thường Gia.

Lý Thường Gia nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hà Lệ Chân, khuôn mặt cô dưới khí trời âm u mưa gió như thế này, vừa lạnh lẽo, lại vừa yếu đuối.

Không thấy có sét, chỉ nghe vài tiếng sấm lồm rồm, rồi sau đó tiếng mưa bắt đầu rơi lộp độp, hắt lên cửa sổ, khiến cho hình ảnh của hai người biến dạng méo mó.

Tim của Lý Thường Gia cũng nổ như tiếng sấm.

Anh ta rất muốn cứ thế bước tới rồi ôm lấy Hà Lệ Chân, an ủi Hà Lệ Chân. Anh ta cảm thấy cô như một ngọn cỏ dầm trong mưa bão, mong manh đến khiến mưa cũng không nỡ dội ướt. Anh ta nhớ đến lần đầu khi trông thấy cô ở khoá trao đổi. Khi ấy trong cả nhóm giáo viên, cô là người nghiêm túc nhất, mặc một bộ đồ tươm tất, xinh xắn bé bỏng. Anh ta kiên nhẫn trả lời, trông cô hiền ngoan vô cùng.

Lý Thường Gia nghe được tiếng mình đang thờ, hít vào, thở ra.

"Lệ Chân..."

Hà Lệ Chân tê rần cả người, chưa ngẩng đầu lên đã lui ra sau một bước.

Lý Thường Gia hạ giọng thật thấp, cố gắng an ủi cô, "Cô đừng sợ, chuyện này không ai biết." Anh ta ngưng một chút, nói, "Thầy Lưu là bạn của tôi, sẽ không nói gì hết. Hiện giờ chỉ cần cô nhận rõ sai lầm, lập tức quay đầu, chuyện này chúng tôi sẽ làm như không hay biết. Cô cũng đừng ngưng việc, trường dạy thêm này của chúng ta tuy không có hợp đồng gì, nhưng cô cũng đâu thể nói tới là tới, đi là đi. Tôi tin cô giáo Hà là một người có trách nhiệm."

Tròng mắt của Hà Lệ Chân như bung bung, cố nhìn góc của một chiếc bàn học kê bên, giống như đang ngăn người. Lý Thường Gia tưởng cô không nghe rõ, định bổ sung thêm vài câu, Hà Lệ Chân bất chợt lên tiếng:

"Làm sao thầy biết."

"Cái gì?"

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn anh ta, "Tôi nói, làm cách nào thầy biết."

Lý Thường Gia hít sâu một hơi, đáp: "Bữa đó lúc ở công viên, chúng tôi đã trông thấy hết. Cô " Nói đến đây, giống như những lời kể tiếp rất khó đề cập đến, ánh mắt của anh ta di chuyển qua một bên, nói: "Cô đã ở trong lòng hăn, và cả nét mặt cô khi nhìn hăn."

Hà Lệ Chân chậm rãi nói: "Nét mặt gì."

Lý Thường Gia cắn răng, hít sâu một hơi, vẫn không nói ra, bắt đầu ho một tràng.

Anh ta che miệng mình, ho rất mạnh vài tiếng, nói: "Tóm lại! Cô đừng tiếp tục như thế này nữa! Cô là một cô giáo tốt, đừng mù quáng với một học sinh loại này."

"Loại học sinh nào?"

"Cô"

Lý Thường Gia chợt nhớ ra điều gì, tỏ vẻ như đã hiểu ra, gật gù, nói: "Thảo nào..."

Hà Lệ Chân ngược mắt, mắt của Lý Thường Gia loé sáng, nói: "Bữa đó, cái hôm chúng ta đi ăn, thì ra tên học sinh đó đang đợi cô."

Đầu của Hà Lệ Chân ngẩng dần lên từng chút một, "Anh nói gì, cái gì đợi tôi."

Lý Thường Gia quan sát Hà Lệ Chân bằng ánh mắt phán đoán, trí nhớ của anh ta xưa nay luôn rất tốt, hơn nữa, ấn tượng của anh ta đối với tên học sinh đó vô cùng sâu sắc, chưa tới hai giây, hình ảnh của đêm đó liền trở dậy trong đầu của anh ta.

"Thì ra là thế..." Lý Thường Gia lầm bầm, "Khi ấy các người đã"

Anh ta lại ho.

Lần này không phải do sốt ruột, mà là tức giận, là phẫn nộ. Anh ta ho cho đến khi mặt đỏ gay, mắt trông như muốn lòi ra, trừng Hà Lệ Chân, ngón tay chỉ chỉ vào cô.

"Uông cho tôi, lúc đó tôi vẫn còn thấy cô..."

"Hôm anh nói là hôm nào?"

"..."

"Anh gặp cậu ấy khi nào."

Cả đời Lý Thường Gia chưa bao giờ tức giận như vậy, giống như bị người ta trêu khỉ, lồng ngực lên xuống phập phồng, không còn hơi sức để đáp trả lại Hà Lệ Chân.

"Chúng ta ăn chung tổng cộng chưa quá hai lần, hôm anh nói là" Hà Lệ Chân vừa nói vừa nhớ lại, đầu óc của cô hỗn loạn, nhưng một khi bắt đầu suy nghĩ, đã bình tĩnh hơn hẳn. Cuối cùng, rốt cuộc hiểu ra cái hôm anh ta nói ăn lúc buổi tối là hôm nào.

"Hôm đó cậu ấy ở..."

"Hà Lệ Chân!"

Âm thanh phòng kế bên đã nhỏ xuống, nhưng hai người bên này chưa để ý nhận ra.

Có người đang khẽ gõ cửa bên ngoài, giọng của Lưu Hoa Đào đang khẽ hỏi: "Lý Thường Gia?"

Lần này Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân đều chú ý nghe thấy.

Hà Lệ Chân xách túi xách lên, xoay người ra mở cửa. Lưu Hoa Đào đang đứng trước cửa, cửa mở bất thành hình, anh ta giật mình lui ra sau nửa bước, Hà Lệ Chân nhìn anh ta một cái, không nói câu nào, lướt ngang qua anh ta.

Lưu Hoa Đào nhìn theo bóng lưng rời đi của Hà Lệ Chân, xoay người bước vào văn phòng, đóng cửa lại.

"Chuyện gì vậy?"

Sắc mặt của Lý Thường Gia không tốt, "Chuyện gì cái gì?"

Lưu Hoa Đào nói: "Nói không rõ ràng được? Vừa rồi âm thanh quá lớn, tôi ở bên ngoài nghe được hết, cậu cũng chú ý một chút."

Lý Thường Gia nặng nề gật đầu, thuật lại chuyện mới xảy ra cho anh ta nghe, đầu mày của Lưu Hoa Đào bắt đầu xoắn lại, "Cái con nhỏ này, không biết tốt xấu gì hết."

"Thật sự là không biết tốt xấu." Lý Thường Gia nói một cách rất tức giận.

"Vậy phải làm sao?"

Mưa bên ngoài tí tách rơi mãi không ngừng, Hà Lệ Chân cảm ô, đi dưới mưa, đầu óc choáng váng nặng chịch.

Về đến nhà, cô nấu cho mình một chén nước gừng, uống xong đi ngủ.

Nhưng thời tiết bất ngờ trở lạnh, thêm một chuỗi kích thích kia nữa, một chén nước gừng nhạt hoàn toàn không mang lại chút tác dụng, Hà Lệ Chân vẫn ngã bệnh.

Thứ Hai, lúc cô ngồi dậy trên giường, liền cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, nhưng cô không định xin nghỉ, kéo thân dậy, nghĩ rằng cầm cự một chút sẽ qua. Dự báo thời tiết nói nguyên tuần này sẽ âm u và có mưa, Hà Lệ Chân bước ra khỏi nhà, nhìn bầu trời xám xịt, chỉ cảm thấy thêm muộn phiền.

Tới trường học, Hà Lệ Chân dạy xong tiết đầu, quay về văn phòng, cuối cùng chống đỡ hết nổi, muốn trốn ở bàn làm việc nghỉ ngơi một chút.

Cửa vang lên tiếng gõ, ba tiếng, vững chãi.

Người trong phòng đều nhìn ra cửa. Chủ nhiệm Tường làm việc rất nhanh chóng dứt khoát, chỉ xét hiệu quả, đến gọi người cũng chỉ đưa nửa người của ông ta vào, lồng ngực rung âm thanh, nói một câu chữ nào chữ nấy rõ ràng: "Hà Lệ Chân, cô ra đây một chút."

Nói xong đi mất, để lại một phòng đầy ngơ ngác.

Hà Lệ Chân đứng lên, thấy lòng bàn tay mình lạnh ngắt, cô bước ra khỏi văn phòng, cẩn thận nắm tay lại, phát hiện lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Chủ nhiệm Tường dẫn Hà Lệ Chân vào phòng họp của giáo viên trên lầu 4, đây là căn phòng họp lớn nhất trong trường, có thể chứa toàn thể giáo viên trong trường lúc họp hành. Cho nên khi căn phòng này chỉ có hai người, cảm giác trống vắng càng thêm rõ rệt.

Chủ nhiệm Tường vào trước, đứng bên bàn họp, nói: "Đóng cửa lại đi."

Hà Lệ Chân đóng cửa xong, đến trước mặt chủ nhiệm Tường.

"Biết hôm nay tôi tìm cô có chuyện gì không?"

Nếu nói không chút sóng dậy lên, là nói điều. Lồng ngực của Hà Lệ Chân hơi đau, dạ dày cũng khó chịu, lúc cô đang tìm cách tình tĩnh, chủ nhiệm Tường bắt chợt lớn tiếng ra lệnh: "Nói!"

Hà Lệ Chân bị ông ta la, run lên, ngẩng đầu, "...Dạ biết."

Chủ nhiệm Tường ở độ tuổi ngũ tuần, tai vẫn vô cùng thính, cũng không cần phải đeo kính, đôi mắt nghiêm khắc toát lên sự bảo thủ, "Cô nói xem là chuyện gì?"

Với chủ nhiệm Tường, bé tắc luôn không bao giờ kéo dài hơn năm phút, Hà Lệ Chân cảm thấy cô chỉ thoáng ngừng có một khắc, chủ nhiệm Tường liền đặt một tờ giấy lên bàn, nói chính xác hơn thì là đập nó xuống mặt bàn.

"Có người báo cáo cô, đã có quan hệ với học sinh, có đúng hay không?"

Hà Lệ Chân không có lời để nói.

"Tôi hỏi cô, có đúng hay không!"

"Đúng."

"Cô Hà ơi cô Hà, cô có còn biết mình là giáo viên nhân dân nữa hay không?" Chủ nhiệm Tường hung hăng động ngón tay lên tờ giấy trên bàn, "Loại việc xấu xa này mà cũng làm được? Mang thân là một người giáo viên nhân dân, trách nhiệm nên có của cô đâu? Huông chi cô thân là một nữ giáo viên, có chút trách nhiệm nào không? Loại việc này còn" Ông ta túm lấy tờ giấy, "Còn để cho người ta tới thừa báo!? Cô có biết kiểm điểm là gì không! Nếu không có người khác thừa lên, nhà trường đến bây giờ vẫn còn bị che mắt, sao cô lại có thể làm ra được loại chuyện này cơ chứ!"

Hà Lệ Chân cúi đầu, khẽ nói: "... Chủ nhiệm, xin lỗi."

Mặt chủ nhiệm Tường cứng như thạch cao, "Đây không phải xin lỗi hay không xin lỗi, xảy ra một vấn đề như thế này, nhất là còn do có người khác tới báo, nhà trường chắc chắn phải nghiêm túc xử lý cả hai người, tôi báo trước cho cô hay!"

Hà Lệ Chân trấn tĩnh lại trong giây lát, mở miệng nói: "Chủ nhiệm, nhà trường phân xử tôi ra sao, tôi sẵn sàng tiếp nhận, chuyện này là sai lầm của tôi, là tôi chủ động tìm đến cậu ấy."

Chủ nhiệm Tường nổi tiếng là bảo thủ trong trường, vốn là đối với chuyện này đã phần nộ khó lòng nhin được, nghe xong lời Hà Lệ Chân nói, càng cảm thấy cô hết thuốc chữa, không khỏi bắt đầu khinh bỉ. "Cô chủ động đến tìm cậu ta? Sao cô không đi tìm ai khác? Có phải là Vạn Côn hay bị ở lại lớp, có thể cặp kè với cô thêm vài năm? Tôi đang bảo hời trước tại sao thầy Vương lại có thể giới thiệu một nghiên cứu sinh có thành tích tốt như vậy tới đây, thì ra là có trò này đợi tôi, thật sự là nhìn không ra ha cô giáo Hà?" Ông ta có tình phát âm 3 chữ cuối thật rõ ràng chuẩn xác, Hà Lệ Chân không làm gì được, cũng không nói gì được, cô chỉ có thể nghe từng lời một bên tai.

"Muốn làm gì mất mặt thì ra ngoài trường mà làm, tôi thấy cô mà lo giùm đấy!" Chủ nhiệm Tường càng nói càng phần nộ, "Nếu đây là đại học, tính chất có thể không đến nỗi kinh tởm, nhưng đây là trung học! Trong trường này hơn nửa số học sinh đều là vị thành niên! Thứ hành vi này của cô phạm kỷ luật vô cùng nghiêm trọng, nếu để cho trường khác biết thì mọi người sẽ nghĩ sao!? Sau này còn ai kính trọng giáo viên, ai nghiêm túc học hành nữa! Rồi cả phụ huynh học sinh - nếu để phụ huynh biết được, uy tính của trường chúng ta còn chút nào nữa không? Cô giáo đi ngủ với học sinh trung học, tôi nhỏ vào! Tôi muốn khinh cũng không thêm khinh!"

Hà Lệ Chân khổ sở lên đến cực điểm, trái lại tâm trạng lắng xuống. Trong suy nghĩ yên lặng của cô, cô thử dùng một góc độ khác để nhìn vào sự việc này. Sau đó cô phát hiện, những gì chủ nhiệm Tường nói, mỗi một câu đều đúng.

Đây là trường học, không phải học sinh nào cũng 20 tuổi, không phải ai cũng đã trải qua những chuyện Vạn Côn đã trải qua, cũng không phải ai cũng có sự chín chắn và tiếp nhận đối với cuộc sống như Vạn Côn.

Như những gì chủ nhiệm Tường nói, đây là trường học, hơn nửa số học sinh, vẫn còn vị thành niên.

"Chủ nhiệm! Những chuyện này đều là sai lầm của tôi, là tôi quá trốn, ma quỷ đưa đường." Cuối cùng Hà Lệ Chân lấy hết can đảm, nhìn chủ nhiệm Tường, "Tôi sẽ từ chức, thưa thầy, tôi chỉ kính xin thầy một chuyện."

"Không được!" Hà Lệ Chân còn chưa nói, chủ nhiệm Tường đã lên tiếng, "Tôi biết cô muốn xin giùm cho Vạn Côn, tôi nói cho cô biết, con người của nó, vốn cũng đã là cái ung nhọt trong trường, không cầu tiến, không biết ơn! Suốt ngày lông bông, kết giao với những đứa lai lịch bất minh, trường vốn đang suy xét việc đuổi học nó, hiện giờ xảy ra chuyện như thế này, tuyệt đối không giữ lại được!" Ông ta vừa nói ánh mắt vừa rơi trên mặt của Hà Lệ Chân, bổ sung thêm một câu, "Một bàn tay không vỗ lên tiếng được, đúng không nào."

"Chủ nhiệm, từ đầu đến cuối đều là tôi... quỵn rũ cậu ấy, cậu ấy chỉ là một học sinh, hiện giờ đã bắt đầu học đảng hoàng rồi, có cách nào cho"

"Đủ rồi!"

Hà Lệ Chân bình đến mê man, hoàn toàn không biết, hiện giờ cô càng cầu xin giùm cho Vạn Côn, chủ nhiệm Tường càng thêm phản cảm.

"Cô tự lo cho mình trước đi đã!"

Chủ nhiệm Tường tông cửa rời đi, Hà Lệ Chân chợt cảm thấy bao tử cuộn cuộn, cô vội vàng chạy vào trong nhà vệ sinh, nôn thốc tháo. Nhưng hai hôm nay cô chẳng ăn được bao nhiêu, nôn chưa được bao nhiêu đã bắt đầu trào dịch chua.

Hiện giờ cả dãy lầu đang trong giờ học, hết thầy đều yên tĩnh. Hà Lệ Chân sốt đến vầng đầu hoa mắt, nôn xong, tựa lưng vào tường, trong lòng không hiểu sao lại bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm.

Chương 53

Sự việc đã bại lộ.

Có điều Hà Lê Chân lại không rời trường ngay được, tuy cô và chủ nhiệm Tường hiểu rõ trong lòng, công việc này không tiếp tục làm được nữa, nhưng tài nguyên của ngôi trường này vô cùng hạn hẹp, hồi đó, để điều được một Hà Lê Chân tới đây, đã mất hết bao nhiêu thời gian. Hơn nữa, lớp cô dạy là lớp sắp tốt nghiệp, đâu thể chọn bừa một giáo viên ngoài đường ở phút chót kéo vô. Cho dù thật sự kéo được một giáo viên nào đó, tình hình trong lớp và việc tiếp nhận giáo trình cho lớp ra sao v.v., đều cần một chút thời gian.

Chủ nhiệm Tường giao hẹn riêng với Hà Lê Chân, để cô tiếp tục dạy, một tuần sau mới chính thức từ chức. Hà Lê Chân xin nghỉ ngày hôm đó, về đến nhà, tự đo nhiệt độ, 39 độ, sốt cao. Cô không có tâm tình để đi bệnh viện, nấu nôi cháo, ăn xong đi ngủ. Ngủ thẳng một mạch đến chập tối, lúc tỉnh dậy vẫn choáng váng, cô lấy di động ra, trên đó có 4 cuộc gọi lỡ, đều đến từ Vạn Côn.

Trong lúc đầu óc hỗn loạn, phản ứng của cô chậm chạp, cô chưa kịp hiểu vì sao di động không để chế độ im lặng mà cô vẫn không nghe được cuộc gọi, Vạn Côn lại gọi tới. Hà Lê Chân háng giọng, thử "a" vài tiếng, cảm thấy không có gì khác lạ, mới bắt máy.

"...lô?"

Vạn Côn im lặng 3 giây.

"Em ốm rồi à?"

Hà Lê Chân ngồi thẳng người lên, cuối cùng hơi có ý cười, "Một tiếng thôi đã nghe ra?"

Vạn Côn có vẻ không buồn đùa chút nào, "Làm sao bị vậy?"

"Không có gì, chỉ là mấy hôm trước bị nhiễm lạnh."

"Nhiễm lạnh?"

"Ừ."

Suốt cả tuần ở Huy Vận, Vạn Côn chỉ mới vừa đuổi xong lũ kiếm chuyện kia đi cách đây 10 phút, máu huyết đang còn dâng trào, bây giờ đang giữa thu mà cậu mặc mỗi chiếc áo ngắn tay mỏng manh, đứng chỗ bồn phun nước ngay giữa tiểu khu hóng gió.

Vạn Côn nghe giọng mũi nghẹt cứng của Hà Lê Chân, nhú chặt mày, "Làm gì bị nhiễm lạnh rồi?"

"Nhiễm lạnh thì còn cách nào bị nữa? Mặc quá ít đó thôi, không sao hết, em đã uống thuốc, ngày mai ngày mốt sẽ khỏi."

Vạn Côn rất bực bội, lũ kia thế nào tối nay cũng sẽ kéo tới nữa, cậu có ý muốn đi tìm Hà Lệ Chân, xem tình hình cô ra sao rồi, mà cũng không đi được.

"Vây..."

"Anh cứ lo việc của anh, em nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải đi dạy."

"Em bệnh đến thế này rồi còn đòi đi dạy?" Gió thổi phàn phật, giọng của Vạn Côn cũng to lên theo, "Cái thằng chó chủ nhiệm kia cũng không cho em nghỉ?"

"Vạn Côn." Hà Lệ Chân nói bằng giọng nghiêm túc, "Nói chuyện đằng hoàng."

Vạn Côn nói: "Anh đi mua thuốc, tí nữa qua đưa em."

"Không cần, em có đủ mọi thứ thuốc, đây chỉ là cảm lạnh xoàng thôi, nghỉ cái gì, anh lo làm việc cho tốt đi, em cúp máy đây."

"Em nhớ lo cho mình nhé."

Hà Lệ Chân cảm thấy rất buồn cười, cô cũng thật sự bật cười, "Vạn Côn, em lớn hơn anh, anh mới bây lớn đã kêu em nhớ lo cho mình? Anh tự cúi đầu nhìn mình trước đi kìa."

Vạn Côn cúi đầu ngó ngó, không tặc, cơ thể rất khoẻ mạnh, tinh khí vô hạn. Cậu ngoảnh đầu thấy ở chỗ lối vào tiêu khu có vài người đang tiến vào, cách rất xa, tạm thời chưa nhìn thấy rõ, Vạn Côn chậm rãi nói: "Em mới hơn anh có mấy tuổi."

"Hơn một tuổi cũng là hơn, huống chi em hơn anh 6 tuổi."

"Em nhìn trẻ so với số tuổi."

"... Anh có cách nào"

Đúng lúc này, Trần Lộ từ phía sau chạy lên, mắt tròn trừng nhìn mấy tên ở phía đối diện, hét lên: "Vạn Côn!"

Người đã tới gần, nhìn cũng đã rõ.

Kẻ mới được giải quyết xong lúc nãy, chưa đầy 20 phút đã chạy ra kêu thêm vài tên khác quay về.

"Không muốn yên đây mà..." Vạn Côn lầm bầm. Hà Lệ Chân nghe thấy tiếng hét của Trần Lộ, cô nắm chặt lấy di động vì nhạy cảm, "Vạn Côn? Sao thế anh, có chuyện gì hả? Anh"

"Không có chuyện gì cả, anh ta nhớ anh, nên gọi một tiếng thôi."

Trần Lộ chạy lên, lúc lướt ngang qua Vạn Côn, vút lại cho cậu một ống thép ngắn, cánh tay phải của Vạn Côn vẫn đang bị treo, cậu kẹp điện thoại ở vai, giờ tay trái lên chụp lấy ống thép.

Hà Lệ Chân gắng hỏi cậu trong điện thoại, "Sao thế anh? Sao anh ta lại la tên anh to đến thế?"

"Không có khi khô gì cả." Người đã cách cậu 10m, Vạn Côn vắn vắn vai, "Uống thuốc đúng giờ." Nói xong liền cúp máy.

Hà Lệ Chân nghe tiếng đùng dây báo bận, ruột gan rối bời, hít thở sâu liên tiếp 4,5 lần, rồi mới bình tĩnh được. Cô cầm điện thoại lên lần nữa, muốn gọi tới công trường hỏi thăm, nhưng không biết nên hỏi ai, gọi lại cho Vạn Côn thì chắc chắn cậu sẽ không bắt. "Thôi..." Nghĩ một hồi, Hà Lệ Chân vút đi xuống giường, quay đầu nhìn bàn ngoài phòng khách, bề cá vàng trên đó, đã lâu lắm rồi chưa được thay nước. Cô thở dài, vén chăn xuống khỏi giường, vừa đi vừa nói: "Cứ giấu nhau đi vậy..."

Hôm sau, Hà Lệ Chân gắng gượng đi dạy học, vừa vào đến văn phòng đã bị Bành Thiển kéo ra ngoài.

"Chuyện gì thế hả."

"Không có gì..."

Bành Thiển nhéo cánh tay cô một cái, "Nói mau lên, xảy ra chuyện gì!"

Hà Lệ Chân gỡ tay của Bành Thiển ra, "Thật sự không có gì."

Cô xoay người về lại văn phòng, Bành Thiển réo phía sau, "Áy!"

Buổi chiều, Hà Lệ Chân dạy xong lớp, ngồi trước bàn làm việc của mình, vẽ lung tung trên giấy, lúc vẽ lúc ngừng, cuối cùng phát hiện thứ mình vẽ là một hình chữ nhật. Hà Lệ Chân để mặc cho bản thân liên tưởng, từ một hình chữ nhật nho nhỏ này, nghĩ đến một cụm từ "cửa Đông nổi gió."

Thật ra nói như vậy cũng không đúng, "cửa Đông nổi gió" có nghĩa là "âm mưu bại lộ," cô thì có thể có âm mưu gì, sống chết bám lấy một chút tình yêu con con, bị người ta biết được, biết thì biết thôi.

Hà Lệ Chân lại vô thức vẽ một hình tròn trên mặt giấy.

À, "bình vỡ rồi cho vỡ luôn."

Có chút thời gian rảnh rỗi, cô suy tính trong đầu, làm thế nào giải thích với gia đình, làm thế nào giải thích với đồng nghiệp, rồi còn Thương Khiết, thế nào cũng mắng cô thêm một tăng, và cả Vạn Côn nữa... tình như quỷ.

Hà Lệ Chân đang ồm, đầu óc suy nghĩ một hồi càng choáng váng, mê man úp mặt xuống bàn ngủ một giấc. Lúc tỉnh dậy, trời đã tối, vài giáo viên đang thu dọn chuẩn bị ra về.

Bành Thiển tìm Hà Lệ Chân để cùng về chung, Hà Lệ Chân biết cô ấy vẫn muốn hỏi chuyện về chủ nhiệm Trường, cô cũng không muốn gạt cô ấy, lại không muốn nói rõ hết tình cảnh, lằng lằng do là công việc còn chưa làm xong, chút nữa về sau.

Đợi người trong văn phòng đi hết, Hà Lệ Chân mới cầm túi xách đã sớm thu dọn xong lên. Vừa nhắc túi, di động rung rung. Hà Lệ Chân móc di động ra, thấy tên trên màn hình, vô cùng sững sốt. Ngô Uy? Hà Lệ Chân nhớ, hôm qua Ngô Uy xin nghỉ học, hai hôm nay chưa tới trường, sao lại gọi điện cho cô được. Hà Lệ Chân dừng bước, bắt máy trong văn phòng.

"A lô? Ngô Uy?"

"Cô Hà!"

Ngô Uy la lên một tiếng, Hà Lệ Chân giật mình suýt đánh rớt di động, sau khi hoàn hồn, nghe thấy trong điện thoại là tiếng gió vù vù, Hà Lệ Chân hỏi cậu ta: "Em đang ở ngoài đường?"

"Dạ."

Hà Lệ Chân nhảy bèn, nhận thấy giọng của Ngô Uy có gì đó là lạ, cô từ từ buông túi xách xuống, hỏi: "Ngô Uy, em khóc hả?"

Ngô Uy nghe câu hỏi đó, thoát chốc không kiềm được nữa, khóc òa lên, Hà Lệ Chân vội vàng nói: "Em khoan hãy khóc, rốt cuộc là chuyện gì thế."

Ngô Uy nói lộn xộn, "Cô Hà, cô mau tới đây..."

"Cái gì mau tới đây?"

"Cô ơi Vạn Côn cậu ấy..."

Hà Lệ Chân vừa nghe đến Vạn Côn, liền như bị kim chích, "Em nói gì? Vạn Côn thế nào, em đang ở với cậu ấy à?"

Ngô Uy khóc càng dữ hơn, Hà Lệ Chân chợt nhớ ra lý do dạo trước cô cho Ngô Uy số di động của mình.

"Ngô Uy, em nói cho cô nghe, có phải Vạn Côn đã bắt nạt em?"

Không đúng, cậu không có mặt ở trường, cô vừa hỏi vừa phủ nhận.

"Cô ơi, cô mau tới đây, cậu ấy ở bệnh viện..."

Hà Lệ Chân vừa nghe câu đó xong, phản ứng đầu tiên không phải là lo lắng, mà là nhớ lại hôm qua trong điện thoại, có tiếng Trần Lộ hét lên.

"Em đang ở đâu? Tại sao cậu ấy ở bệnh viện, tại sao em có mặt ở chỗ cậu ấy, cậu ấy " cảnh kia lại chớp ngang qua đầu, sau đó, tim Hà Lệ Chân bắt đầu đập thình thịch, nói lung tung không đầu đuôi một hồi lâu. Tiếng khóc lóc của Ngô Uy không ngừng nghỉ, Hà Lệ Chân chỉnh đốn lại ý nghĩ, nói: "Không, ý cô hỏi là, các em đang ở bệnh viện nào."

Ngô Uy nức nở đáp, "Ở bệnh viện số ba..."

Hà Lệ Chân hít thở chậm rãi, nói rõ từng chữ một với Ngô Uy: "Em nghe đây, ở đó đợi cô, hoặc là gọi cho gia đình của em, tình hình cụ thể đợi cô tới rồi nói sau, nếu như Vạn Côn" Hà Lệ Chân cố gắng ép mình phải bình tĩnh, nhưng một khắc bản thân nhắc đến tên Vạn Côn, bàn tay không khỏi run lên, "Nếu như Vạn Côn bị thương, cần dùng tiền, thì em cứ ứng trước, cô tới nơi sẽ trả lại cho em."

"Cô ơi " Ngô Uy vẫn khóc nức nở, chẳng nói rõ tình huống ra sao, hiếm khi nào Hà Lệ Chân la: "Em đừng có khóc nữa! Cô sẽ tới ngay."

Hà Lệ Chân buông điện thoại, xách túi xách lên chạy ra ngoài. Khi cấp bách, bệnh gì cũng quên sạch, áo lạnh rút lại trong văn phòng, cô mặc một chiếc áo phong phanh chạy ra đường gọi xe.

"Bác tài, bệnh viện nhân dân số 3."

Bác tài không khỏi ngoái đầu, muốn nhìn xem mặt mũi của của người phụ nữ đang hỏi hỏi đi đâu thai này ra sao, Hà Lệ Chân ngồi phía sau, cả người chồm về phía trước, bám lấy hàng ghế phía trước, "Bác tài, phiền bác nhanh lên một chút! Tôi đang gấp"

Bác tài thông thả nói: "Được được được, đi đây."

Xe chuyển bánh, Hà Lệ Chân vẫn giữ yên tư thế, mãi đến lúc xe tăng tốc độ, vượt qua từng chiếc từng chiếc taxi khác rồi, cô mới bình tĩnh lại, chậm rãi dựa lưng ra sau.

Bệnh Viện số 3 cách trường học không xa lắm, chạy xe 20 phút là đã tới, Hà Lệ Chân trả tiền, vừa chạy vào trong bệnh viện vừa gọi điện cho Ngô Uy.

"Bọn em đang ở đâu?"

"Cấp, cấp cứu."

Khoa cấp cứu... Hà Lệ Chân đổi hướng, chạy về phía khoa cấp cứu, cuối cùng tìm ra họ trong một gian phòng bệnh ở lầu 1.

Trong phòng gồm có 3 người, hai người đứng, một người nằm.

Ngô Uy vẫn còn đang khóc hu hu, Trần Lộ đứng bên cạnh đang phiền chịu hết thấu, la lên một tiếng, "Đ.m. mà khóc thì cút ra ngoài mà khóc!"

Ngô Uy như cái bánh bèo, bị anh ta mắng, càng khóc dữ hơn.

Trần Lộ giơ tay chuẩn bị đánh cậu ta.

"Ồi!" Hà Lệ Chân vào cửa vừa khéo trông thấy màn này, chạy tới đẩy Trần Lộ ra, kéo Ngô Uy ra sau lưng mình.

"Anh làm cái gì vậy!"

Hà Lệ Chân không quen Trần Lộ, nhưng Trần Lộ biết mặt Lệ Chân trên di động, Vạn Côn nhìn một ngày không biết bao nhiêu lần, màn hình ngàn năm không thay đổi, chỉ có mỗi một người, nhìn miết rồi ai cũng nhớ mặt.

Trong một chút thời gian ngắn ngủi, anh ta đánh giá Hà Lệ Chân sơ qua.

Cô rất gầy, khí sắc trông có vẻ không khoẻ lắm, hơi hóc hác, đồ mặc cũng phong phanh, chạy thẳng một hơi tới đây sắc mặt trắng toát, chớp mũi và mắt đều hơi đỏ, trên người còn đang toả hơi lạnh.

Hà Lệ Chân nắm cổ tay của Ngô Uy, đứng đối đầu với Trần Lộ. Trần Lộ mặc một bộ đồ công nhân lem luốc, anh ta nhìn một hồi, rồi héch héch cầm về phía giường bệnh.

Hà Lệ Chân ngoái đầu, chỉ vừa nhìn xong đã quên hết mọi chuyện.

Vạn Côn nằm trên giường mắt nhắm nghiền, giày chưa cởi ra, trên đầu quần băng, vẫn còn rỉ máu.

Nhìn.

Hà Lệ Chân tự nhủ, nhìn, phải ráng nhìn. Bên cạnh còn có người, tên đàn ông mặt nhìn hung dữ kia chả biết ở đâu ra, cô vẫn còn rất nhiều việc phải làm, cô cần biết vì sao Ngô Uy có mặt ở đây, phải hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, phải hỏi thăm thương thế của Vạn Côn, rồi còn phải nghĩ xem rốt cuộc cậu có gây ra rắc rối gì không, cho nên, cô phải ráng nhìn, không thể khóc ở nơi này.

Nhưng vô ích.

Muốn nhìn là nhìn, muốn rơi là rơi, thì đã không còn gọi là nước mắt.

Chương 54

Hơi thở của Vạn Côn đều đều, mắt nhắm nghiền, vẻ mặt bình thản. Nếu trên đầu không quần băng trắng, trông thật không khác gì đang nằm thanh thoi ngủ. Hà Lệ Chân cúi người, nhẹ nhàng chạm vào mặt của Vạn Côn, mặt cậu cũng y như mặt Trần Lộ, có bụi đất, Hà Lệ Chân lau đi cho cậu.

"Cô..." Trần Lộ thấy tâm trạng của cô đã dần dần ổn định, lên tiếng, "Cô là... bạn gái của cậu ấy?"

Hà Lệ Chân xoay đầu, còn chưa trả lời, Ngô Uy ở phía sau đã nói: "Là cô giáo!"

Hà Lệ Chân liếc Ngô Uy một cái, trả lời Trần Lộ: "Phải."

Ngô Uy trợn trừng mắt.

Hà Lệ Chân hỏi: "Chuyện này là như thế nào?"

Trần Lộ nhíu mày rất chặt, "Chắc cậu ấy không muốn nói cho cô biết." Anh ta lườm Ngô Uy, Ngô Uy trốn ra sau lưng Hà Lệ Chân, Trần Lộ đăm chiêu, "Ai ngờ cô giáo của thằng chó này lại là cô."

"Cậu biết tôi?"

Trần Lộ móc thuốc lá từ trong người ra, "Coi như là biết đi."

Hà Lệ Chân vẫn không ngừng đối chọi với anh ta, nhả mặt nói: "Đây là bệnh viện, trong phòng bệnh không được hút thuốc."

Trần Lộ thoáng khựng lại, nhìn điếu thuốc trong tay, lại nhìn Hà Lệ Chân, gật đầu, nhét điếu thuốc lại vào trong bao thuốc.

Hà Lệ Chân hỏi: "Cậu là đồng nghiệp của cậu ấy?"

Trần Lộ đáp: "Ừ, làm chung với nhau ở công trường."

Hỏi rõ thân phận rồi, Hà Lệ Chân coi như yên tâm hơn, "Cậu ấy bị sao vậy?"

Trần Lạc thở dài, lầm bầm: "Mẹ kiếp, dạo này thật là phiền."

Hà Lệ Chân ngoái đầu hỏi Ngô Uy, "Em biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Ngô Uy trông như một chú chim sẻ béo ú chưa kịp hoàn hồn, cậu ta định trả lời Hà Lệ Chân theo phản xạ, bị Trần Lộ ngắt lời.

"Nó biết cái chó gì."

Ngô Uy rất sợ Trần Lộ, trốn tránh ánh mắt của anh ta, Trần Lộ ngó cậu ta cũng nổi giận, âm độc trừng mắt với cậu ta, "Nếu không phải là mặt chó chết của mày thì có bị vậy không!"

Hà Lệ Chân cắn chặt răng, "Cậu có cách nào nói chuyện cho đảng hoàng không."

"Đ.m." Trần Lộ chửi thề, quay đi không nhìn Ngô Uy nữa.

Hà Lệ Chân hỏi: "Cậu nói cho tôi nghe trước, cậu ấy bị thương có nặng hay không?"

"Không nặng."

Hà Lệ Chân hỏi: "Vậy sao cậu ấy"

"Ngủ mất rồi!" Trần Lộ trầm giọng đáp, "Không phải ngắt, đêm hôm qua cậu ấy không ngủ, bây giờ đang ngủ."

Hà Lệ Chân tạm yên tâm, lại hỏi: "Không phải các cậu đang làm việc ở công trường à, sao lại xảy ra chuyện như vậy, cậu ấy làm sao mà bị thương."

Trần Lộ nhìn Hà Lệ Chân, há hốc miệng, xong lại ngậm lại. "Cậu ấy... Chắc không muốn nói cho cô biết."

"Tôi đã ở đây rồi, cậu ấy còn giấu được gì nữa."

Trần Lộ nghĩ một chút, cuối cùng quyết định, "Thôi cũng được, cô đi theo tôi." Anh ta dẫn Hà Lệ Chân ra ngoài hành lang, trước khi đi Hà Lệ Chân dặn Ngô Uy: "Em ở trong này đợi cô."

Bệnh viện rất yên tĩnh, sàn gạch men, hành lang rất dài mà chỉ có vài người. Bên ngoài trời đã tối, từ trong nhìn ra cửa sổ vừa khéo là bãi đậu xe.

Trần Lộ đứng trước cửa sổ, vừa định lên tiếng, liền nghe tiếng người ồn ào sau lưng.

"Không liên quan gì đến chúng tôi!"

"Chú cứ "

"Đúng đúng, tìm nó!"

Tiếng nói càng lúc càng gần, Hà Lệ Chân ngoái đầu, thấy bên kia có mấy người đang bước tới, không, nói cho chính xác, thì là có mấy người đang lôi lôi kéo kéo nhau tới.

Có cả thầy là 4 người, Hà Lệ Chân thoạt nhìn đã thấy điểm khác nhau.

Con người rất dễ dàng phân loại, hai người đang dẫn đầu, ăn mặc không khác Vạn Côn và Trần Lộ mấy, do ảnh hưởng tâm lý, Hà Lệ Chân cảm thấy họ thua trong khí chất, đoán chừng họ cũng là công nhân ở công trường. Phía sau họ có một người đang cãi gì đó với họ, tuổi độ ba mươi mấy, rõ ràng không cùng một loại người với hai người dẫn đầu, mặc âu phục, nhưng nhìn không giống như sếp lớn, mặt mũi vẫn là dạng của dân tỉnh lẻ.

Người đi sau cùng...là một gã mập.

Tuổi không lớn, cao lấm lấm là 25,26, tướng mạo không đẹp, mặc một bộ đồ thoải mái, cách đám người phía trước không xa không gần, bước đi chậm rì.

Người đó chắc mới là chính chủ.

Rõ ràng là họ đến tìm Trần Lộ, Trần Lộ cũng nhận ra, kéo Hà Lệ Chân ra sau, bản thân tiến về phía trước.

"Muốn gì!"

"Mày nói coi muốn gì!?" Hai người trông như công nhân tóm được Trần Lộ là quyết không buông, Trần Lộ giằng tay ra, bọn họ vẫn không buông.

"Không phải là chúng tôi làm trầy, là chúng nó làm, chú muốn thì tìm bọn nó đấy!"

Trần Lộ vạm vỡ hơn hẳn hai tên kia, đứng trước mặt bọn họ, "Cút mẹ mày đi."

"Bọn tao vẫn đứng tuốt bên kia từ đầu tới cuối! Mà đừng có giờ trò đồ thừa!"

"Ê ê ê." Người đàn ông mặc âu phục đứng ra, "Ngung chút, ngung chút." Tuy anh ta đang nói chuyện với những người này, nhưng vẻ mặt rất bất đắc dĩ, "Tôi nói này, các cậu có cách nào chú ý một chút, đây là bệnh viện, la cái gì mà la."

Hai người kia không nói gì nữa, trong tình trạng bé tắc, võ miệng không đủ thâm thì ai mở miệng trước người đó sẽ lỗ trước.

Người mặc âu phục chóng nạnh, bộ dạng dạy dỗ: "Các cậu mau quyết định đi, chúng tôi còn có công việc nữa, đừng hòng nghĩ đến quịt nợ, chúng tôi đã thấy rõ từ đầu đến cuối, giải quyết cho nhanh lên, còn không chia đều ra đi."

"Không phải do chúng tôi làm xước!"

Trần Lộ tức giận đến suýt bật cười, anh ta nói với người đàn ông mặc âu phục: "Lúc các anh tới có thể thấy mà, chúng tôi đều tay không, bọn nó cầm vũ khí, các anh nhìn vết ở trên xe các anh, đây là vết người có thể cào được à?"

Có phải người cào hay không chưa biết, nhưng rõ ràng người đàn ông mặc âu phục cho rằng thái độ của Trần Lộ có vẻ lớn lối, lạnh lùng liếc anh ta một cái, không nói gì.

Hà Lệ Chân hiểu được phần nào chuyện gì đã xảy ra.

Cô khẽ hỏi Trần Lộ: "Các cậu làm trầy xe của người ta rồi hả?"

Trần Lộ lơ cô, tiếp tục nói với người mặc âu phục: "Nếu là của chúng tôi chúng tôi sẽ không ăn quịt, nhưng anh cũng đừng hòng moi tiền."

Người đàn ông mặc âu phục không nhìn được, nhỏ một bãi, "Moi? Chúng tôi moi các cậu?" Anh ta vừa nói vừa quét mắt nhìn Trần Lộ một cách khoa trương, không cần nói gì thêm, ánh mắt đã nói giùm hết cả.

Đàn ông đều muốn mặt mũi, cho dù ở giai cấp thấp cũng thế, Trần Lộ bị ánh mắt kia của anh ta làm cho điên tiết.

"Trùng cái gì mà trùng?" Vóc người đàn ông mặc âu phục không thấp, chỉ đáng tiếc tướng tá chả ra đâu, không dùng để dọa người được, bắt chẹt người khác thì vẫn mỗi một chiêu, "Cậu có sức trùng người khác thì mau đền tiền ra đây đi có được không."

Hai tên kia bây giờ cũng xúm lại hòa theo, "Đền đền đền! Mau đền tiền!"

Trần Lộ vốn không giỏi nói chuyện, bây giờ một người chọi 3 cái miệng, càng bị nghẹn cứng họng, giọng anh ta lớn hơn, "Ai đền tiền! Mà nói ai đền tiền!? Chúng mày làm xước rồi kêu bọn tao đền?"

Y tá ở cuối hàng lại chịu hết nổi, xông qua bên này la: "Bệnh viện cơ mà, nói nhỏ một chút được không!"

Yên lặng 3 giây.

Chợt có một tiếng cười, Hà Lệ Chân nhìn ra sau, gã mập đứng cách đó hơi xa, hai tay đút túi, nhẹ nhàng thả ra một câu: "Đúng là chưa nhìn thấy tiền bao giờ..."

Giọng của những người mập đều có chiều hướng yếu hơn, gã này cũng không ngoại lệ. Hà Lệ Chân nghe gã nói chuyện, cảm giác nhây nhậy, gã lững thững bước tới, nói: "Chóc nữa cảnh sát đến, các người thương lượng cho tốt với nhau, kiểu xe của tôi, hãng bảo hiểm đã báo với các cậu rồi, muốn ăn quịt là không được đâu" Nói xong, gã ra ý với người đàn ông mặc âu phục, "Tôi đi ra ngoài cho thoáng một chút, trong đây ngột quá, anh trông ở trong này."

Hà Lệ Chân nghe xong cảm thấy rất mơ hồ, sau đó gặng hỏi Trần Lộ, mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Mấy tên kia là bọn đã gây chuyện với Trần Lộ và Vạn Côn trước đó, tìm tới rất nhiều lần, ngạt nổi hai người Trần Lộ và Vạn Côn quá dữ, mãi không làm gì được, sau đó nữa thì hoàn toàn không còn vì việc giành mỗi làm ăn nữa, mà đổi thành cố ý tìm đến gây sự.

Lúc chiều tối hôm nay, bọn chúng lại đến kiếm chuyện, vốn cũng không sao cả, nhưng trong lúc bọn họ ẩu đả thì có một người ngoài xuất hiện chính là Ngô Uy.

Thì ra Ngô Uy ở trong Khu 1 của Huy Vận, mới dọn nhà cách đây 2 tháng trước, mấy hôm nay cậu ta ốm nên nghỉ ở nhà, hôm nay thêm ăn nên muốn ăn chút thức ăn vặt, ra ngoài mua thì đụng trúng đám của Vạn Côn.

Đụng trúng cũng vẫn không sao, chỉ đi đường vòng tránh đi là được, nhưng tính của Ngô Uy thẳng đuột, cậu nhỏ nhận ra Vạn Côn, trông thấy Vạn Côn bị treo 1 cánh tay mà vẫn còn đánh nhau, liền muốn gọi cảnh sát, cả hai bên đều không muốn có cảnh sát, đám người kia đang đánh hăng máu, xách gậy xông tới chỗ Ngô Uy. Vạn Côn là vì kéo Ngô Uy ra cho nên mới bị trúng một gậy.

Trong lúc hỗn loạn, không ai để ý nên làm trầy một chiếc xe thể thao hạng sang. Kết quả chủ xe quay về, thế là âm ỉ thành chuyện hiện giờ.

"Nếu không biết chắc được thì cùng đên à?" Hà Lệ Chân hỏi Trần Lộ.

Sắc mặt Trần Lộ khó coi, "Cô có biết cái xe đó của cha đó đên bao nhiêu tiền không?"

"Bao nhiêu? Xe tốt lắm hả?"

"Không nhớ rõ tên, "Wây" gì đó."

"Wây?" Hà Lệ Chân không rành về xe, nghĩ tới nghĩ lui, "Roewe?"

"Không nhớ nữa rồi..."

Hà Lệ Chân nói chuyện với Trần Lộ, người đàn ông mặc âu phục đứng bên có vẻ như đã nghe được, phì cười, "Roewe? Thế Jetta thì sao, đó là Veyron"

Trần Lộ cũng không biết Veyron là xe gì, nhưng anh ta nghe giọng điệu xem thường của người mặc âu phục thì nổi nóng, nhưng lại không thể làm gì người ta. Hà Lệ Chân cũng nghe ra được, hơi ngượng, hỏi người đàn ông đó: "Vây, vết xước có nghiêm trọng không ạ?"

"Nghiêm trọng không? Cô hỏi bọn họ coi có nghiêm trọng không, đây không phải là xước mà là óng thép đập vào!" Vừa nói anh ta vừa dùng tay diễn tả, "Móp thành vết bự thế này nè! Cô nói coi có nghiêm trọng hay không. Tôi nói cho các cậu biết, xe này không sửa ở Trung Quốc được, phải đưa về Pháp sửa, các cậu chuẩn bị tinh thần đi."

Cảnh sát tới, tới xong cũng ngăn người.

Xe này trên TV còn chưa từng thấy, ai ngờ ở một thành phố cấp huyện này lại có người lái. Vốn là trầy một chiếc xe cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng đụng cái giá tiền này thì chuyện không lớn cũng thành lớn.

Đôi phương cung cấp đầy đủ các tài liệu, ngay cả chứng chỉ nhập khẩu từ Pháp cũng có, 8 giờ cảnh sát tới, 9 giờ luật sư đã tới, mấy tay công nhân nào đã gặp qua trận chiến kiểu này, hai tên kia ngồi xồm chỗ chân tường ngoài bệnh viện, ai gọi cũng không lên tiếng.

Trần Lộ thì vẫn còn đứng, nhưng sắc mặt rất khó coi.

Lúc Hà Lệ Chân đang định nói chuyện một chút với luật sư, sau lưng có tiếng Ngô Uy gọi.

"Cô... cô ơi."

Hà Lệ Chân ngoái đầu, "Sao vậy?"

"Vạn Côn tỉnh rồi."

Trần Lộ nói với Hà Lệ Chân: "Cô đi xem cậu ấy một chút trước đi, tôi đứng đây đợi."

"Vây cậu"

"Đi đi."

Hà Lệ Chân cũng muốn gặp Vạn Côn, quay vào phòng bệnh, Vạn Côn đang khép hờ mắt nhìn về phía cửa, trông thấy bóng của Hà Lệ Chân, cậu nhe răng cười, trên mặt vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi.

"Tới rồi?"

Hà Lệ Chân đến gần, đứng bên cạnh Vạn Côn. Cô sờ sờ cảm cậu, râu mọc lún phún.

Hà Lệ Chân kê đầu mình xuống, gác lên trán cậu, Vạn Côn hơi giụi giụi, hơi thở của cả hai nhẹ nhàng lưu chuyển, có mùi cồn, và mùi tanh sắt của máu, nhưng nhiều hơn hết, là mùi vị thuộc riêng về từng người, đang giao hoà.

Chóp mũi cứng cứng của Vạn Côn cọ cọ vào Hà Lệ Chân, thì thầm: "Sao em mặc ít đồ thế... không phải đang bệnh sao."

"Không có gì..." Hà Lệ Chân cũng mới nhận ra, mình chỉ mặc mỗi một chiếc áo, trong bệnh viện không lạnh mấy, nhưng một chiếc áo tuyệt đối không đủ ấm. Vạn Côn vươn tay trái ra, nắm lấy tay cô.

"Lạnh rồi." Cậu vừa mới thức dậy, giọng trầm khàn, phản ứng cũng chậm chạp.

Hà Lệ Chân nhìn cậu, cảm thấy cả hai đều trông nhếch nhác như nhau.

Ngoài kia còn có những công nhân không lùi một li, luật sư khí thế ép người, cảnh sát đang xem trò.

Hà Lệ Chân vuốt nhẹ mặt của Vạn Côn, có lẽ do đang bị thương, ánh mắt của cậu trông hơi mê man, nhưng lúc nhìn cô, cô lại có cảm giác như cậu hiểu hết thấy.

Ánh mắt kia như đang nói, không sao, không sao đâu, anh sẽ gánh vác hết thầy.

Hà Lệ Chân hôn lên mắt cậu, Vạn Côn nhin, không nhắm mắt. Hà Lệ Chân hôn một hồi, nở nụ cười

Nụ cười khổ không đến nỗi quá khổ.

"Anh nói xem..." Giọng của cô nhẹ nhàng, nhìn Vạn Côn, thì thầm, "Hai chúng mình sao thảm thế này cơ chứ..."

Vạn Côn hỏi rất khẽ, rất khàn: "...Hối hận không."

Hà Lệ Chân không trả lời, cô cúi đầu, nhìn tay của hai người đang nắm nhau, một lúc sau, chậm rãi nói: "Vạn Côn, em cảm thấy, hai chúng ta mà ở bên nhau..."

Cô ngừng, Vạn Côn không chế cảm giác bất an ở trong lồng ngực, giọng vẫn không đổi, bảo cô: "Nói đi, em nói gì, anh cũng sẽ chấp nhận..."

Ánh mắt của Hà Lệ Chân đáp lên bàn tay thô ráp của Vạn Côn, im lặng hồi lâu, mới khẽ nói: "...vẫn hạnh phúc hơn."

Cô ngẩng lên, nhìn vào cặp mắt đen láy của Vạn Côn, "Anh thì sao."

Vạn Côn không trả lời, cậu chậm chạp ngồi dậy, dùng cánh tay không bị gãy, ôm Hà Lệ Chân vào lòng.

Hà Lệ Chân chột nghĩ ra, cậu đã không cho phép.
Cậu luôn không cho phép một người con gái nhìn thấy cậu khóc.

Chương 55

"**E**m đi trước đi."

Vạn Côn từ giường ngồi dậy, Hà Lệ Chân đỡ cậu, "Có được không anh, nằm thêm chút nữa đi."

"Không sao." Vạn Côn ngồi lên mang giày xong xuôi, nói với Hà Lệ Chân: "Em đi trước đi, anh sẽ tới tìm em hơi muộn một chút."

"Vạn Côn."

Vạn Côn hạ thấp giọng, nhõng nhẽo, "Đi trước đi mà."

Có lẽ cậu đã biết sự tình bên ngoài, Hà Lệ Chân nghĩ, cậu không muốn để cô trông thấy tình cảnh đó, cô cũng biết.

Nhưng mà...

"Vạn Côn, em đợi ở đây."

"Không cần, thật sự không sao."

Hà Lệ Chân nói: "Bây giờ, trên danh nghĩa, em còn là cô giáo của anh, anh quên rồi sao? Xét theo tình theo lý, em đều không thể rời đi. Chút nữa em nói chuyện với luật sư một chút, nếu không phải do chúng ta làm, thì nên nói cho rõ."

Vạn Côn không nói gì.

Hà Lệ Chân im lặng một chút, thận trọng hỏi: "Thật sự... là chúng ta làm xước?"

"Không phải." Vạn Côn đáp, "Lúc ấy tình hình quá loạn, không ai để ý cả."

"Họ nói là bị ống thép đập, bọn anh, bọn anh có vũ khí trong tay lúc đó không?"

Không biết Vạn Côn nhớ tới gì, chột không khỏi cười cười, đáp: "Cũng không nhớ nữa, lúc đó đang đánh hăng máu, ai còn để ý mấy chuyện đó."

Hà Lệ Chân hơi sốt ruột, "Có cảm vũ khí hay không cũng không nhớ nữa sao?"

Vạn Côn đáp: "Không nhớ nữa."

"Vây..."

"Được rồi." Vạn Côn vuốt vuốt cổ Hà Lệ Chân, nói: "Anh đi nói chuyện với bọn họ, em về trước đi."

"Em"

"Về trước đi."

Vạn Côn cứ nhìn thẳng vào mắt của Hà Lệ Chân, không nói thêm gì nữa. Hà Lệ Chân bị cậu nhìn làm cho tim đập mạnh.

Bắt đầu từ lúc nào, cậu đã trở nên như thế này.

Một đôi mắt sâu như thế, một trái tim vững trải như thế. Lúc họ mới biết nhau, Hà Lệ Chân thấy Vạn Côn như một con sói con chưa được thuần dưỡng tốt, giương nanh múa vuốt, tràn đầy sự công kích. Nay cậu đã thu hết đáng về lại, giấu hết đi, nhưng bản chất vẫn là một con sói.

Đối với cậu, cô dần biến từ người dạy dỗ thành người nghe lời.

Tin tưởng cậu, nghe lời cậu.

Vạn Côn đứng dậy, thân hình cao lớn ôm trọn lấy cô, cậu cúi đầu, hôn nhẹ tóc cô, nói: "Em mặc quá ít đồ, mặc áo khoác của anh vào, về nhà, anh sẽ tới tìm em."

Hà Lệ Chân nói: "Nếu anh cần giúp đỡ, thì "

"Anh biết rồi."

Vạn Côn xoay người lấy chiếc áo khoác trên giường, choàng lên người cô, sau đó không nói thêm câu nào, ra khỏi phòng.

Chiếc áo của Vạn Côn rất dày, áo jacket vải cứng, khoác lên người rộng thùng thình, cũng rất nặng. Hà Lệ Chân mặc đồ xong xuôi, cầm túi xách lên, rời khỏi phòng bệnh.

Trong hành lang là một đám người đang kích động cãi nhau về vấn đề ai phải chịu trách nhiệm, Hà Lệ Chân chậm rãi đi ngang qua họ. Lúc lướt qua người Vạn Côn, cậu đang nói chuyện với Trần Lộ, không ngoảnh đầu.

Hà Lệ Chân cúi mặt đi ra ngoài, gặp Ngô Uy trong hành lang, khẽ nói: "Em đi theo cô."

Sắc mặt Ngô Uy tái mét, có vẻ rất căng thẳng, nghe Hà Lệ Chân nói xong gật đầu liên tục, "Vâng...vâng ạ!"

"Nó ở lại."

Hà Lệ Chân ngoái đầu, thấy Vạn Côn đứng ở chỗ cách đó 5 bước, nhìn về phía cô mà nói.

Giọng của cậu rất bình tĩnh, giống như đang nói chuyện công vụ, Hà Lệ Chân hơi ngẩn ra, Vạn Côn không nhìn cô, mà nói với Ngô Uy: "Tới đây."

Ngô Uy sợ đến giật lui ra sau vài bước, Vạn Côn lặp lại: "Tới đây."

Mọi người trong hành lang đều im lặng quan sát màn này, bầu khí áp bức lạnh lẽo rất riêng của bệnh viện làm Ngô Uy càng thêm sợ hãi, cậu ta bám chặt lấy áo của Hà Lệ Chân, giống như đang bám vào cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

"Cô ơi... Cô ơi."

Hà Lệ Chân không nhẫn tâm được, nói với Vạn Côn: "Kêu em ấy ở lại làm gì chứ... Em ấy chỉ là người qua đường mà thôi, hiện giờ em ấy còn"

"Ngô Uy."

Vạn Côn vẫn không nhìn Hà Lệ Chân, ánh mắt của cậu rơi thẳng vào mắt của Ngô Uy, sâu thẳm.

Cậu nói: "Tới đây."

Người đứng cách đám đông xa nhất không phải Ngô Uy và Hà Lệ Chân, mà là gã mập chủ nhân của chiếc xe. Gã vẫn bỏ hai tay trong túi, vẻ mặt chán không để đâu cho hết, sau khi thấy màn này, đã có vẻ nảy sinh một chút hứng thú, nghiêng đầu nhìn.

Cũng không rõ Ngô Uy trúng tà kiểu gì, bị Vạn Côn nhìn như vậy, thật sự bước qua bên đó.

"Ngô Uy?" Hà Lệ Chân vẫn níu cậu ta lại, "Em làm gì thế?"

Ngô Uy nói với Hà Lệ Chân: "Cô ơi, để em, em qua bên đó một chút đã."

Hà Lệ Chân buông tay, nhìn Ngô Uy đi về phía Vạn Côn, mấy người lại bắt đầu tranh cãi, từ đầu đến cuối Vạn Côn không liếc Hà Lệ Chân lấy một lần, Hà Lệ Chân hiểu ý của cậu, xoay người rời đi.

Màn kịch trong hành lang bệnh viện vẫn tiếp diễn, điều hai người cảnh sát quan tâm nhất không phải là quy tội về ai, mà là mọi người đều muốn đi xem coi chiếc xe đất tiền này rốt cuộc hình dáng ra sao. Mấy công nhân đua nhau đùn đẩy trách nhiệm, Trần Lộ la đến khản cả cổ. Vạn Côn đứng một bên nghe, thỉnh thoảng chen vào vài câu.

Nói một được một lúc, Vạn Côn bảo Trần Lộ: "Em đi vệ sinh đây."

Trần Lộ gân cổ cãi đến đỏ mắt, vốn không hơi đâu để ý đến cậu, phát tay một cái, Vạn Côn đi về phía buồng vệ sinh. Có vẻ Ngô Uy cũng muốn đi vệ sinh, bám theo sau cậu.

Trong bệnh viện không đông người, buồng vệ sinh chỉ có hai người bọn họ, Vạn Côn dùng một tay mở khoá kéo của quần, thả vòi mở nước. Ngô Uy không dám thở mạnh, đứng rõ xa đợi, mãi đến khi Vạn Côn đi tiểu xong, cậu ta mới đến gần.

"Mày làm sao biết hết vậy." Vạn Côn vắn nước rửa tay.

Ngô Uy quay đầu, Vạn Côn vẩy vẩy nước trên tay, nói: "Máy camera của tiểu khu là chiếu vào đuôi xe, khoảng cách rất xa, không nhìn thấy được vị trí ở mũi xe."

Cậu vẩy tay xong, quay đầu, nhịp thở căng thẳng của Ngô Uy đã thay đổi. Vạn Côn đến gần, cúi đầu nói với cậu ta: "Mày yên tâm, lúc đó hai người kia đang lo đánh, không để ý đến mày. Lúc đó trong tay bọn tao không có vũ khí, bọn nó có, cho nên bọn nó chột dạ hơn chúng ta."

Ngô Uy run rẩy nói: "Vậy... vậy nếu mà..."

Vạn Côn nói: "Tại sao mày nhào tới đập vậy.""

Ngô Uy cúi đầu, Vạn Côn lại nói: "Là vì muốn giúp tao, phải không, tại vì trước đó tao cản cho mày một đòn, cho nên mày muốn giúp tao."

Ngô Uy không dám ngẩng đầu, lo lắng hoảng hốt đến giọng muốn bật khóc, "Xin lỗi... em đã gây phiền phức rồi."

"Không sao, có người hỏi mày, mày cứ nói quá hỗn loạn, không thấy gì." Tay của Vạn Côn chưa khô hết, tuý tiện lau ra sau lưng, lằm bằm, "Nếu thật sự chết thì phải kéo hết lũ súc sinh đó chết cùng."

Ngô Uy chưa nghe rõ, "Gì cơ?"

Vạn Côn nhìn cậu ta, "Sao mày lại có số điện thoại của cô Hà?"

Đề tài thay đổi quá nhanh, đầu óc ngốc nghếch của Ngô Uy bị kẹt một hồi, rồi mới đáp: "Là cô ấy đưa em."

Vạn Côn hỏi: "Sao đưa cho mày?"

"Cô giáo nói, nếu có khi nào Vạn..." Ngô Uy lén liếc Vạn Côn một cái, "Anh bắt nạt em, em có thể gọi điện thoại cho cô giáo."

Vạn Côn cười khẩy lắc đầu, "Tao bắt nạt mày à?"

Ngô Uy lắc đầu lia lịa, "Không, không bắt nạt."

"Vậy mày gọi điện thoại cho cô ấy làm gì?"

"Em..." Ngô Uy cũng không giải thích rõ được, "Em quên mất lúc đó nghĩ gì rồi..."

"Mày có thích cô Hà không."

Ngô Uy sừng sốt, chậm rãi đáp: "Thích."

"Vì sao."

"Bởi vì... cô ấy rất tốt với em."

Vạn Côn cười khẽ một tiếng, xoay người chực rời đi, Ngô Uy ở sau lưng cậu, chợt hỏi một câu: "Anh là bạn trai của cô Hà ạ?"

Vạn Côn dừng bước, ngoái đầu, đáp: "Không phải."

Ngô Uy nói: "Nhưng mới lúc nãy cô ấy"

"Tao là người đàn ông của cô ấy."

Vạn Côn rời đi, chỉ còn lại một mình Ngô Uy, đứng ngây ra nhìn cánh cửa buồng vệ sinh.

Quay về lại hành lang, cảnh sát đã bắt đầu bực mình.

Người đàn ông mặc âu phục ở đó đã sớm mất hết kiên nhẫn, "Có cách nào nhanh lên một chút không? Nghĩ là lì ra thì không phải đền chứ gì?"

Vạn Côn đi tới, nói với cảnh sát: "Thật sự không phải bọn em làm, tiểu khu thể nào cũng có máy camera, các anh về lục ra mà xem, ai cầm gì nhìn một cái biết liền."

Trên đời này đa số sự việc, ăn tiền là ở đờn tâm lý, Vạn Côn thân nhiên kêu cảnh sát đi coi camera giám sát, cán cân bất phân thắng bại bỗng nghiêng hẳn về một phía.

Hai tay công nhân kia đổ mồ hôi lạnh, lại không biết nên nói gì, thờ phì phò phì phò.

Người đàn ông mặc âu phục có vẻ như bừng tỉnh, "Ồ nhỉ, đúng rồi đúng rồi! Có máy camera mà, xe của chúng tôi "

"Anh Lưu."

Người đàn ông mặc âu phục ngưng bật, ngoái đầu. Gã mập luôn đứng ở phía sau đang tiến lên, gã ra hiệu bằng mắt với anh ta một cái, anh ta không nói gì nữa.

Gã tiến lên phía trước, tuy lùn, tuy mập, nhưng nói thật ra thì một người có tiền hay không, không nhìn mặt mà biết được. Gã mập này vừa đứng ra, liền khiến cho tất cả mọi người ngậm miệng, đợi gã lên tiếng.

Gã mập nhìn cảnh sát, hỏi: "Vậy chúng ta đi nhìn camera?"

Hai viên cảnh sát chỉ biết ngó nhau, luật sư đứng bên cạnh nói: "Đồng chí cảnh sát, chúng tôi có đầy đủ quyền lực và lý do, yêu cầu"

"Được được được, đi tới phòng giám sát khu vực coi camera." Viên cảnh sát bị luật sư hành hết nửa tiếng đồng hồ, sắp chai cả tai, chỉ mong được rời khỏi bệnh viện.

Trước khi đi, Vạn Côn ngoái đầu, thấy gã mập kia đang dặn dò luật sư điều gì đó.

Về đến Huy Vận, y như Vạn Côn nói, camera gắn quá xa, rất mờ. Chất lượng của máy camera lại kém, nếu không phải là do quần áo màu sắc khác nhau, vốn nhìn chẳng ra được gì.

Trong thước phim mờ cam ấy, thứ duy nhất đáng giá là có một công nhân cách đó xa xa cầm một ống thép chạy tới.

"Mày!" Một tên công nhân chỉ vào bạn mình, "Mày cầm ống!"

"Không phải tao, mày á! Đồ màu xám, là mày!"

Một giây trước còn là đồng bọn, giây sau liền suýt nữa đánh lộn, ai cũng biết, món nợ này mà rớt trúng ai kẻ đó tiêu đời, táng gia bại sản cũng đền không nổi.

"Đừng ồn ào!" Cảnh sát quát, "La lối cái gì!?"

Đã gần 10 giờ đêm, cứ tranh cãi thế này sẽ không đi tới kết quả gì, cảnh sát nói với gã mập chủ xe: "Chi bằng quay về đồn cảnh sát, lập biên bản."

"Được thôi." Gã mập chủ xe đốt một điếu thuốc, bảo với luật sư: "Anh đi với bọn họ một chuyến."

Nói xong gã quay đầu qua bên, nhìn thẳng vào mắt của Vạn Côn, Vạn Côn dờn ánh mắt đi.

Lúc này, có một người đàn bà xông vào trong phòng giám sát, vừa vào quét mắt một cái, chạy thẳng tới chỗ của Ngô Uy.

"Ôi Uy Uy, con đi mua đồ ăn mà sao ra nông nổi này." Người mới tới là một thiếu phụ trung niên, có vẻ như là mẹ của Ngô Uy, nhận được điện thoại của Ngô Uy vội vàng chạy tới. Hình như bà biết mặt Vạn Côn, trông thấy cậu bắt đầu cằn nhằn với Ngô Uy: "Đã nói với con rồi mà, tránh mấy đứa này xa một chút, sao con không nghe!" Mặt của bà nghiêm khắc, còn đánh vào cánh tay của Ngô Uy một cái.

"Mẹ..."

"Đừng nói nữa! Về nhà với mẹ!"

Bà ta xông vào ào ào, ngoại trừ liếc nhìn Vạn Côn một mắt, chả buồn nhìn ai, kéo Ngô Uy chực bỏ đi, cảnh sát trông thấy, "Này," mẹ của Ngô Uy ngoái đầu, nói với viên cảnh sát: "Đồng chí cảnh sát, cái này không liên quan gì đến Ngô Uy nhà tôi, nó gọi điện thoại đã nói với tôi rồi, không liên quan một chút gì đến nó cả, nó chỉ bị kéo vào thôi! Đồng chí cảnh sát, nó là học sinh lớp 12 đang luyện thi, một chút thời gian thôi cũng vô cùng quý giá, nếu mà để ảnh hưởng đến tâm lý, mai mốt"

Viên cảnh sát bắt phiến, "Học sinh luyện thi? Chuyện này liên quan gì đến luyện thi hay không luyện thi? Hiện giờ sự tình còn chưa giải quyết xong, con của chị cũng can dự, tại sao bao nhiêu người chúng tôi ở đây chưa ai đòi đi mà con chị được đi?"

"Không phải." Giọng điệu của viên cảnh sát cứng rắn, mẹ Ngô Uy vội vàng nói, "Không phải ý đó ạ, đồng chí cảnh sát, hiện giờ nó còn đang bệnh mà, cả một buổi chiều chưa về nhà, tôi lo gần chết, thật sự không phải có ý đó ạ."

"Không có ý đó thì cứ đợi ở đây!"

Mẹ của Ngô Uy tức giận, không nhịn được nhéo Ngô Uy một cái, ngoài đầu trông thấy Vạn Côn, lầm bầm: "Đã bảo con tránh nó xa một chút, trong lớp có nhiều học sinh như thế, dây vào cái thứ này, không xảy ra chuyện mới là lạ."

Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ cho tất cả mọi người trong phòng nghe thấy.

Trần Lộ hiện giờ đang là một quả pháo, ai châm cũng nổ, anh ta chỉ mẹ của Ngô Uy, "Bà vừa nói cái chớ gì?"

"Ô!" Mẹ của Ngô Uy trợn mắt, "Làm gì đó!?" Bà trừng mắt nhìn viên cảnh sát, "Nó mắng người khác như thế này các anh không làm gì sao?"

Viên cảnh sát cảnh cáo Trần Lộ: "Yên thân một chút đi! Đây là lúc nào rồi."

"Để cho hắn đi đi."

Gã mập chủ xe đứng một bên hút thuốc bất chợt chen vào một câu.

"Dù sao cũng không liên quan đến hắn." Gã rầy rầy tàn thuốc, mắt nhìn Vạn Côn, "Đúng không?"

Trời lớn đất lớn, có tiền là lớn nhất, cảnh sát nhìn nhau, nói: "Vậy cậu về trước đi."

Mẹ của Ngô Uy cảm ơn cảnh sát, trước khi đi lại nói với Vạn Côn: "Mày tránh xa con trai tao ra một chút!"

"Mẹ!" Ngô Uy hận không có cái khe nào dưới đất để chui xuống, cậu ta quay đầu nhìn Vạn Côn, Vạn Côn hất hất cằm, nói ngắn gọn: "Đi."

Ngô Uy đi rồi, gã mập gần như mất sạch hết kiên nhẫn, nôi gót rời đi luôn.

Tất cả mọi người còn lại bị cảnh sát đưa về đồn, đơn giản ký một tờ biên bản, 11 giờ khuya mới thả ra.

"Nói cho mà biết, đừng nghĩ đến bỏ trốn, đây không phải là chuyện nhỏ, có nghe không."

Vạn Côn liếc hai tên công nhân kia một cái, nói với Trần Lộ: "Em đi trước đây."

"Chắc không sao đâu hả, cậu nói xem?"

"Chắc sẽ không tới tìm chúng ta nữa."

Sự việc coi như đến hồi kết thúc, Trần Lộ khó khăn thở phào một hơi, nói với Vạn Côn: "Sáng mai sáu rưỡi đây."

"Cái gì?"

"Cậu quên rồi à? Ngày mai có người đến công trường kiểm tra, mỗi năm tới một lần, cấp trên rất quan tâm, cậu đừng tới trễ đấy."

"À, anh không nhắc em thật sự quên mất." Vạn Côn đi ra ngoài, Trần Lộ vẫn còn dặn dò phía sau, "Đừng quên mặc đồ làm việc!"

"Biết rồi"

Vạn Côn nhớ lại ánh mắt của gã chủ xe lúc ban nãy, cứ cảm thấy hình như hắn ta biết gì đó, nhưng hắn không nói, thì Vạn Côn không nghĩ tới nữa.

Chuyện có lớn hơn đi nữa, cũng không dính dáng gì đến cậu, cái gì qua rồi thì qua luôn, muốn đi nhảy lầu hay thất cô là chuyện của hai tên kia.

Khi đó Vạn Côn nghĩ thế.

Hôm sau, cậu ăn bữa sáng ở nhà Hà Lệ Chân, đến công trường, vừa ngáp vừa nghênh đón lãnh đạo cùng với các đồng nghiệp.

Lúc cậu trông thấy gã mập phì kia dẫn đầu toàn bộ đám lâu la đang chậm rãi tiến tới, cậu cảm thấy hình như sự việc không đơn giản như thế nữa.